

Průvodce Tour de France 2021

Obsah

3

**Tour de France 2021
na programu ČT sport
a webu ctsport.cz**

4

**Tipy webu
ctsport.cz**

6

Zpátky do normálu?

12

**Reklama na Francii.
Tour pohledem daleko
přes peloton**

22

**Návrat po pěti letech.
Vakoč bude na Tour
strážit Van der Poela**

26

**Jak na silnici vzniká
terezín a k čemu je
cyklistům VAM?**

32

**Pot bohů nezapáchá.
Když silnicím vládl
Hugo Koblet**

40

Bravo, monsieur Poli!

46

**Šťastný za možnost
být u toho. Příběh
Roberta Asseho**

51

Kvíz

58

Týmy na TdF 2021

82

Statistiky TdF 2021

84

Etapy TdF 2021

102

Autoři

Foto na titulní straně:

Výstup Charlyho Gaula na ikonický vrchol Mont Ventoux v roce 1958,
zdroj: twitter.com/davidguenel

Tour de France 2021 na programu ČT sport a webu ctsport.cz

DEN	ČAS	ETAPA	KM	S TOMÁŠEM JÍLKEM KOMENUJÍ
26. 6.	13:50 – 17:15	1.	197	René Andrle a Ján Svorada
27. 6.	13:50 – 17:40	2.	183	Roman Kreuziger a Ján Svorada
28. 6.	13:50 – 17:35	3.	182	René Andrle a Ján Svorada
29. 6.	13:50 - 17:00	4.	150	René Andrle a Petr Benčík
30. 6.	13:50 - 17:20	5.	27 (ITT)	Petr Benčík a Lubor Tesař
1. 7.	13:50 - 17:35	6.	160	Petr Benčík a Lubor Tesař
2. 7.	13:50 - 17:20	7.	249	Tomáš Konečný a Lubor Tesař
3. 7.	13:50 - 17:15	8.	150	Tomáš Konečný a Lubor Tesař
4. 7.	13:50 - 17:45	9.	144	Tomáš Konečný a Lubor Tesař
6. 7.	13:50 – 17:35	10.	190	Tomáš Konečný a Stanislav Kozubek
7. 7.	13:50 – 17:35	11.	198	Petr Benčík a Ján Svorada
8. 7.	13:50 – 17:20	12.	159	František Raboň a Ján Svorada
9. 7.	13:50 – 17:30	13.	219	František Raboň a Ján Svorada
10. 7.	13:50 – 17:00	14.	183	Leopold König a Lubor Tesař
11. 7.	13:50 – 17:45	15.	191	Petr Benčík a Leopold König
13. 7.	13:50 – 17:35	16.	169	Tomáš Konečný a Stanislav Kozubek
14. 7.	13:50 – 17:05	17.	178	Tomáš Konečný a Stanislav Kozubek
15. 7.	13:50 – 17:30	18.	129	Tomáš Konečný a Stanislav Kozubek
16. 7.	13:50 – 17:20	19.	207	Petr Benčík a Leopold König
17. 7.	13:50 – 17:55	20.	30 (ITT)	René Andrle a František Raboň
18. 7.	15:50 – 19:10	21.	108	René Andrle a Lubor Tesař

Tipy webu ctsport.cz

ŽLUTÝ DRES

- ★★★★★ Tadej Pogačar, Primož Roglič
- ★★★★ Enric Mas, Geraint Thomas, Rigoberto Urán
- ★★★ Richard Carapaz, Steven Kruijswijk, Miguel Ángel López
- ★★ R. Bardet, J. Fuglsang, D. Gaudu, W. Kelderman, V. Nibali
- ★ J. Alaphilippe, P. Bilbao, L. Hamilton, N. Quintana, R. Porte

BÍLÝ DRES

- ★★★★★ Tadej Pogačar
- ★★★★ David Gaudu, Lucas Hamilton, Sergio Higuita
- ★★★ Valentin Madouas, Brandon McNulty, Neilson Powless
- ★★ Stefan Bissegger, Aurélien Paret-Peintre
- ★ Sean Bennett, Marc Hirschi

ZELENÝ DRES

- ★★★★★ Peter Sagan
- ★★★★ Sonny Colbrelli, Caleb Ewan
- ★★★ Arnaud Démare, Michael Matthews, Wout van Aert
- ★★ Julian Alaphilippe, Christophe Laporte, Mathieu Van der Poel
- ★ Mark Cavendish, André Greipel, Luka Mezgeč, Mads Pedersen

PUNTÍKOVANÝ DRES

- ★★★★★
- ★★★★ Richard Carapaz, Tadej Pogačar, Primož Roglič
- ★★★ Julian Alaphilippe, Romain Bardet, Guillaume Martin
- ★★ Sergio Higuita, Nairo Quintana, Michael Woods
- ★ Warren Barguil, Simon Yates

Kdo oblékne žlutou a co nás čeká na Tour de France?

Poslechněte si nový díl Velo fokus podcastu

Diskutují **Vojtěch Ondráček** ze serveru A2larm, komentátor ČT sport **Tomáš Jílek**
a **Vojtěch Jírovec** z webu ctsport.cz. Moderuje **Ondřej Nováček**.

Zpátky do normálu?

Autor **Tomáš Jílek**

„Enfin!“ zvolají radostně a s velikou úlevou 26. června fanoušci cyklistiky v zemi galského kohouta. A bezpochyby nejen oni, protože loňská zkušenost se začátkem prázdnin bez akce, která je dávno neodmyslitelnou součástí francouzské národní identity a do kalendáře patří stejně pevně jako Velikonoce a Vánoce, byla dostatečně frustrující. A to nejen pro

ty, kteří s každým přibývajícím rokem smutně počítají, kolik času už uplynulo od posledního triumfu legendárního „Jezevce“ Bernarda Hinaulta.

Žádná jiná událost v globálním sportovním kalendáři tolik nepřesahuje mantinely samotného soupeření, žádná ve všech zemích světa nepřitáhne během těch tří týdnů k televizním obrazovkám takové procento diváků, kteří jinak o sportovní kanály ani nezavadí (mohu bohatě dosvědčit ze spousty ohlasů na přenosy z Tour de France na programu ČT sport), a žádná nemá tu moc tak úchvatným způsobem virtuálně přemístit diváky do země, kde se odehrává, a být tou nejlepší reklamou pro cestovní kanceláře.

Julian Alaphilippe na červnovém závodě Kolem Švýcarska,
zdroj: ČTK/AP/Gian Ehrenzeller

Od svých známých, jejichž rodnou řečí je jazyk Voltairův, mám z první ruky, jak velké prázdno v nich zůstalo, když celosvětová pandemie zbavila loňský červenec žlutého nádechu, a dokázala tak něco, co pamatují jen ti, kteří zažili hrůzy druhé světové války. Samozřejmě si řeknete, že koronavirus napáchal mnohem vážnější škody, a tady je řeč jen o jednom cyklistickém závodě, ale právě silná symbolika toho, že „Stará dáma“ to vloni jako jediná z top sportovních událostí „neodpískala“, případně neodložila na letošek, jasně ukazuje, že rok bez ní je prostě čímśi nepředstavitelným a že je součástí francouzského kulturního dědictví stejně jako Eiffelova věž, Mont Saint-Michel, nebo Jean-Paul Belmondo...

Ve střehu každý den

V roce 2021 tak (skoro) všechno bude zase tak, jak má být. Na přelom června a července se i ti, kteří mají povinnou školní docházku dávno za sebou, můžou znovu těšit jako dřív na prázdniny. 108. ročník Tour de France se ve zvláštní době přesunů a odkládání uskuteční s týdenním předstihem oproti původnímu plánu (kvůli olympiádě) a začne hodně daleko od původní destinace Grand départ (kvůli fotbalovému Euru nastal přesun z Kodaně do Brestu).

Stejně jako vloni v září bude trasa téměř výhradně francouzská (jen s krátkou, ale pokud jde o nastoupené metry pořádně výživnou návštěvou Andorry na konci druhého týdne). Nabídne dvojité dávky Mur de Bretagne hned ve druhé a především Mont Ventoux v jedenácté etapě (Větrná hora si snad vynahradí stejně jako lyžařské středisko Tignes o tři dny dříve to, co jim v nedávné minulosti shodně znemožnily rozmary počasí). Mezi další zajímavosti letošního menu určitě patří také nejdelší etapa Tour od roku 2000 (v sedmém dnu skoro 250kilometrová štreka centrální Francií z Vierzonu do Le Creusot i s premiérovým výjezdem na kopec Signal d'Uchon).

Zatímco úplný závěr může být pro Primože Rogliče nepříjemným připomenutím loňského hororu (den před dojezdem na Elysejská pole znovu individuální časovka, ovšem tentokrát bez tak náročného výšlapu, jako je Planina krásných dívek), začátek

Tadej Pogačar
na loňské Tour
de France,
zdroj: ČTK/AP/
Christophe Ena

třítýdenního dobrodružství se zase nejspíš promění ve velmi atraktivní návrat k jarním klasikám, protože profily etap v Bretani doslova vybízejí k lákavým bitvám o žlutý trikot (nejen) mezi triem Alaphilippe – Van Aert – Van der Poel.

Pořadatelé ze společnosti A.S.O. skladbou itineráře znovu potvrzují, že nechtějí s Girem a Vuelto soupeřit v počtu horských dojezdů a celkovém počtu nastoupaných metrů. I letošní ročník lze charakterizovat jedním slovem – neodhadnutelný. Třeba se i tentokrát dočkáme zdánlivě „neškodných“ spurterských etap, které rozfoukají naděje mnoha favoritů celkového pořadí.

UAE vs. Jumbo vs. Ineos?

Letošní výsledky Tadeje Pogačara s Primožem Rogličem naznačují, že se Tour klidně může znovu proměnit ve slovinské mistrovství (tahle země má ostatně v současnosti takovou koncentraci špičkových cyklistů na počet obyvatel, jakou naposledy pamatujeme u lucemburského bratrského dua Schlecků), jenže v závětrí, či podle posledních měsíců spíš jasně na výsluní, číhá velmoc, která se chce vrátit na trůn.

Grenadýři z Ineosu zažívají fantastické období, které nejspíš paradoxně začalo v momentě, kdy na loňské Tour ztratil šance na obhajobu titulu Egan Bernal. Najednou se ukázalo, co také dělá špičkový cyklistický tým výjimečným: schopnost reagovat na zásadní změnu situace. Rázem jsme sledovali sestavu, která sice

přišla o představitele hlavní role, ale původní komparzisté se utrhli ze řetězu původní strategie a stejně jako o rok a čtvrt dřív na Dauphiné po těžkém pádu Chrise Frooma se pouštěli do odvážných akcí.

”**Letošní výsledky naznačují, že se Tour klidně může znovu proměnit ve slovinské mistrovství.**“

Následovalo vítězství Taa Harta na Giru, druhé místo Richarda Carapaze na Vuelte (kde v závěru řádně proháněl Rogliče), letošní triumf Bernala na růžovém závodě a k tomu navrch celková prvenství na Katalánsku (kde tým Davida Brailsforda obsadil kompletní stupně vítězů), Romandii i obou posledních testech před Tour Critérium du Dauphiné a Kolem Švýcarska. Tým, který od roku 2012 nevyhrál jen dva ročníky Grand boucle, tak do Bretaně přicestuje s vítězstvím na čtyřech posledních akcích WorldTour!

A taky se třemi jezdci, kteří už v kariéře dokázali vyhrát třítýdenní etapák, takže zásadní otázka zní, jak se vydaří rozdělení především akceptování jednotlivých rolí. 108. Tour de France nabízí mimo jiné nejvíc časovkářských kilometrů za posledních osm ročníků, a tak i s ohledem na nedávný závod Kolem Švýcarska lze určitě mezi favority zařadit i jméno muže, který už stál na pódiu na Champs-Élysées, tedy Kolumbijce Rigoberta Urána.

Diváci zpátky v akci?

Také spoustu dalších otázek zodpoví až průběh závodu. Vráť se Peter Sagan do zeleného? Potvrdí i na domácích silnicích rychlík Arnaud Démare (v minulých ročnících mimo hru kvůli orientaci týmu na celkové pořadí), že prožívá nejlepší roky kariéry? Jak to bude s jezdci, které čeká hned šest dnů po konci Tour a v úplně jiném časovém pásmu další velký sezonní cíl v podobě olympiády (Nibali, Thomas, Valverde, Woods...)? A především: proběhne

Tour za plné účasti diváků, bez významnějších omezení a hlavně nucených odstoupení celých týmů?

Z mé nedávné zkušenosti z lotyšské Rigy (bylo to opravdu nejhorší hokejové MS, jehož jsem byl přímým svědkem) mohu jen potvrdit, že není nic smutnějšího než velká sportovní akce bez patřičné atmosféry (ostatně ani ta nejlepší kapela nikdy před prázdným hledištěm nepředvede strhující výkon). A právě silniční cyklistika je kouzelná i díky tomu nejtěsnějšímu kontaktu (někdy bohužel) závodníků a fanoušků. Na konci června má ve Francii dojít k zásadnímu proškrtání pandemických restrikcí, a tak se snad nedočkáme podobně opuštěných stoupání na horské průsmyky jako vloni.

184 jezdců = 184 příběhů

O osm jmen víc než v předchozích třech ročnících se objeví ve startovní listině, organizátoři mohou letos k 19 prvodivizním týmům pozvat ještě další kvartet. Někdy máme tendenci dívat se na špičkové sportovce jen optikou jejich výkonů a výsledků, v případě cyklistiky jako na šlapající stroje. Proto je velmi důležité připomenout dva osobní příběhy, které zásadně převyšují jakékoli souboje o minuty a prémie.

Chris Froome a Petr Vakoč si prošli zraněními, která by „normální smrtelníky“ poslala na úřady se žádostí o invalidní důchod, přesto se oba dokázali vrátit do vrcholového sportu a i jejich účast na letošní Tour de France může být skvělým příkladem síly lidské vůle. A především o ní tohle extrémně náročné dobrodružství je.

Na ČT sport můžete celý rok sledovat strhující soupeření skvěle připravených jedinců a týmů v nejrůznějších sportovních odvětvích, ale jen tři letní týdny nabízejí seriál o 21 dílech s pokaždé novou zápletkou, hrdiny a naprosto neodhadnutelným rozuzlením. Tak si od 26. června zase pusťte tenhle velkoformát ve špičkové francouzské režii a vzpomeňte si, že za každým startovním číslem se skrývá jeden zajímavý lidský osud.

Reklama na Francii. Tour pohledem daleko přes peloton

Watty, watty, watty. Krůpěje potu stékající na rozpálený asfalt, zarputilé výrazy směřující kamsi před sebe, trajektorie šlapek neúnavně opisují malé obloučky... A pak pohled z vrtulníku. Had vinoucí se tu levandulovou záplavou, jindy zase bezbřehou žlutou nebo zelenou. A kolem fanoušci v džínách, v puntících nebo třeba polonazí. Ještě dál kláštery, kříže na vrcholcích hor, půvabné zámky. Zatímco peloton brázdí Francii křížem krážem od Brestu až po Paříž, paměť míst ožívá a Francie rozkvétá.

Autor **Hynek Roleček**

Foto na předchozí straně: Peloton šplhá na Mur de Bretagne, zdroj: ČTK/ZUMA/ David Stockman

Kodaň dostane příležitost někdy jindy. Pandemie za to může, není zbylí, vyráží se z Brestu. Oceán, vítr, vůně neznáma. Před více než sto lety sem američtí vojáci směřující na bojiště velké války přivezli s sebou do Evropy s obavami i odhodláním také jazz. Teď jde naštěstí o čirý sport a odhodlání začne bobtnat či mizet podle toho, jaká bude forma nebo jaké zrovna přispěchá štěstí. Cesta do známé Paříže vstříc neznámým výsledkům může začít.

”**Slída, živec
a křemen.
Tři minerály,
které
prorůžověly
útesy
u Perros
Guirec. Další
kamenní
svědci tuhého
cyklistického
boje.**“

Na prvním kilometru možná zavane odér sladkých jahod z Plougastel Daoulas. Na dvou lambdách zavěšený most Térénez, to zase bude něco pro objektiv kamer o pár kilometrů dál. A záhy Locronan, město, kde se zasekl čas před pěti staletími. Ale kdepak, život tu pulsuje, o tom vědí své oblaka nádherných hortenzií. Jako velká upoutávka na krásy Bretaně. Vzápětí Quimper, město nejkrásnější na malované fajánsi. Když se sprinteři poperou o první prémii, tiše je budou sledovat pískovcové menhiry nedaleko Brasparts. Cyklisty přivítá Landerneau i se svým prazvláště obestavěným rohanským mostem. Bude-li sychravo, drobná reminiscence na jedno sídlo nedaleko Turnova bude o to silnější.

Slída, živec a křemen. Tři minerály, které prorůžověly útesy u Perros Guirec. Další kamenní svědci tuhého cyklistického boje. Druhá etapa představuje rázovitý bretaňský sever. Obrázky z Tour de France letí do celého světa superrychle.

Příznačné, že krátce po startu závodníci minou telekomunikační městečko v Pleumeur Bodou, kterému dominuje obří radarová kopule o průměru 64 metrů a s výškou 50 metrů, místo, které umožnilo v roce 1962 první transatlantický satelitní přenos.

Majáky větší či menší, jachtařské přístavy střídají rybářské. Trasa se vine krajinou mořských lahůdek. V Saint Quay Portrieux se slaví každé tři roky dokonce festival hřebenatek. Opravdový cyklistický

festival ovšem čeká peloton, až bude na konci etapy – opakovaně – šplhat do „zdi“.

Lorient, místo, kde dodnes ční betonový úkaz, monstrózní ponorkové přístaviště, které odolalo všem mohutným bombardováním. Tady startuje třetí etapa, první ryze sprinterská. Oproti drsnějšímu bretaňskému severu změna.

Jižní klikaté pobřeží vládne mírnějším klimatem. A vedle romantických vesniček tu vyrůstá další pěkná řádka megalitických staveb, králem všeho budiž dlouhé menhirové řady v Carnacu. A opět Rohanové a jejich hrad hradů Josselin, i tudy se projedou zavilí jezdci. Až do samého srdce Bretaně, do Pontivy, které si pragmaticky zamiloval Napoleon a rozhodl se tu postavit novou bretaňskou metropoli Napoleonville. Ale sláva občas rychle pomíjí, to znají i sportovci.

Tour spěchá dál. Ale stále ne a ne z Bretaně. Z Redonu do Fougères by to měla být další sprinterská laskomina bez jediného kopečku a jen 150 kilometrů. O prémii se strhne vřava v až mírně kýčovitých scénériích goticko-renesančně-neogotického městečka Vitré. Cíl pak stráží jedna z nejmasivnějších středověkých pevností Evropy. Brána do Bretaně vyprovodí cyklistický cirkus ze slavného regionu o kus dál na východ.

Pátá etapa bude pro poslední léta Tour trochu netradiční. Individuální výzva už v prvním týdnu. Rovinatá ani ne třicetikilometrová časovka kolem města Laval. Start hostí Changé a je dost dobře možné, že na konci boje proti chronometru nastane velká změna. Nebud'me naivní, v rodišti Henriho Rousseaua se na sklonku dne může stát cokoli.

Leonardo, Spielberg a cyklističtí mistři

Z Tours do Chateauroux to bude opět zápolení na rovině krajem romantických zámků na Loire. Cyklisté nepojedou daleko od Amboise, které zažilo velké roky za jednoho nejvýznamnějších francouzských panovníků Františka I. Na nedalekém Clos Lucé

zemřel před pěti sty dvěma roky Leonardo da Vinci, kterého sem vladař pozval, aby zvelebil jeho panství. Za 4000 dukátů od něj koupil Monu Lisu a nechal ho ve svých komnatách, aby tvořil dle uvážení.

To boj o etapový vavřín bude patrně pevně svázán taktikou týmů. První týden ovšem bývá poznamenán velkou nervozitou a ani o úniky nebývá nouze. Pojede se i přes Montrichard, známé to

město z filmu Chyt' mě, když to dokážeš. Rovněž navýsost nervózní hlavní hrdina Frank William Abagnale junior, kterého ztvárnil Leonardo DiCaprio, tu nachází poslední útočiště před policií. Na rozdíl od účastníků Tour de France tu filmový štáb Stevena Spielberga nikdy nebyl.

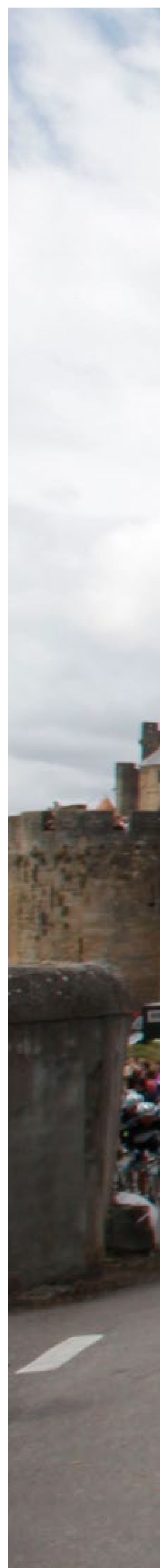
V Lurdech jsou na velký zájem zvyklí. Ale cyklistika za to nemůže.

Cyklisté se tu ovšem jen mihnou, aby brzy sprintovali do cíle v Chateauroux, dalším místě s význačnou americkou stopou. V padesátých a šedesátých letech tu Francouzi žili americký sen, za všechno mohlo letiště s jednou z největších amerických posádek v Evropě.

Dvacet let účastníci Tour nezažili v jedné etapě takovou porci kilometrů (249,1), jakou budou muset absolvovat mezi Vierzonem a Le Creusot. Z jednoho průmyslového sídla do druhého. Málokteré město má v erbu obří buchar. Tento symbol zdobí znamení cílové destinace, neboť Le Creusot je domovem světoznámé strojírenské firmy Schneider et Cie.

Finiš v hájemství francouzských biatlonistů

Bušit do pedálů hlava nehlava, cyklisté si ani po takové etapě nemohou dát oddych. Po kopečcích se bryskně blíží hory. Letmo kolem pohoří Jura a už vykukují Alpy. Už jen projet La Roche sur Foron, prvním evropským městem s veřejným elektrickým osvětlením, a vydat se vstříc Mont Saxonnex, jednomu z mnoha lyžařských středisek na Tour. Pro biatlonové fanoušky mnohem známější je ovšem cílový areál v Le Grand Bornand. I bez sněhu a střelby to tu dokáže žít obdivuhodnými výkony.

Čas běží, v Cluses hodinový průmysl přebily nové technologie, báječní muži na supermoderních kolech musí absolvovat před volným dnem ještě jednu velmi těžkou zkoušku. Zatímco pojedou, pokud počasí dovolí, vstříc ledovcové krajině do Tignes, fanoušci si mohou zavdávat sýrových lahůdek, ať už třeba jemně ořechového Beaufortu či jedinečného mramorového Persillé, který si oblíbil už Karel Veliký.

Den zaslouženého odpočinku v Tignes a znovu do pedálů. Albertville tentokrát nebude branou do Alp, jezdci míří na jihozápad pryč od závratných výšek. Starobylý hrad Miolans na dohled. Až do revoluce tu bylo vězení a mezi stísněnými zdmi žil i markýz de Sade. Cyklisté už budou mít v nohách 180 kilometrů, když budou míjet nenápadné městečko Beaumont les Valence. Tady prožil

Tour de France
v pohádkovém
Carcassonne,
zdroj: ČTK/AP/
Christophe Ena

dětství velký „Jeskynní muž“ Sébastien Chabal. Chiropraxi, třebaže trochu jiného druhu, než poskytoval slavný francouzský ragbista, snad nebude po vypjatém finiši v oblíbené destinaci Tour Valence nikdo potřebovat.

Ve středu 7. července čeká nejslavnější etapový závod jeden z očekávaných vrcholů. Dvakrát z různých stran musí peloton

překonat ikonickou Mont Ventoux. Startuje se v Sorgues, klidném městečku, kde se roku 1912 oddávali Pablo Picasso a Georges Braque kromě uměleckých choutek vášnivě též vaření. Na „ajo blanco“ ale tentokrát nezbude čas. Po Alpách a před Pyrenejemi další velké stoupání, a to hned dvakrát.

Ale ještě před tím těžko okem nezavadit kupříkladu o jedno z nejpůsobivějších provensálských sídel Gordes, které se pne okolo kopce a průhledy z křivolakých ulic nabízejí neskonalé uklidňující pohledy do nezřídka rozkvetlé krajiny jižní Francie. Klid před bouří, možná i skutečnou mistralovou, jak se patří.

V tuto chvíli už bude jasnější, koho kde tlačí boty. Legendárního obra Gargantuu nedaleko Pierrelatte. Cyklisté tudy projedou záhy po startu další etapy. Velký muž z boty odhodil „kousek kamene“ a v krajině zůstal ležet jako obrovitá skála. Naštěstí přes něj cesta nevede,

a tak se všichni stočí k jihu a namíří si to krajinou průrev, jeskyní a křivolakých skalních útvarů až ke krásné římské aréně v Nimes.

Jeden den cíl, druhý start. Nimes má Tour rádo a Tour má ráda Nimes. A pohádkový Carcassonne nezůstává pozadu. Jakmile se cesta k opevněnému městu stáčí languedockými pláněmi, začíná vanout přídech starých křivd. A teď nejde o ty cyklistické. Vesnička Minerve může vyprávět. Byly to doby bojů o základ křesťanské věrouky a kataři byli trnem v oku římské kurie. Padly Béziers

” **Je podivuhodné, kolik slavných umělců se v Céretu minimálně na nějaký čas usadilo. Vedle Picassa to byl i Guillaume Apollinaire nebo Tristan Tzara.** “

i Carcassonne, držely se jen některé pevnosti. Minerve odolávalo dlouho, ale řeky vyschly. Nezbyvalo než se vzdát. Vzdát se své víry, nebo života. Na 140 obyvatel dodnes překrásného místa skončilo na hranici.

Před více než dvaceti lety bylo takovým pěkným zvykem, že kapitán francouzské fotbalové reprezentace políbil na lysou hlavu brankáře Fabiena Bartheze. Tenhle nepřehlédnutelný rťutovitý gólman se narodil ve městě Lavelanet, kterým se proženou muži na rychlých bicyklech v rámci už čtrnácté kopcovité etapy. Finiřovat se bude v Quillan, malém třítisícovém městečku, které vstoupilo do francouzské sportovní historie triumfem v domácí ragbyové soutěži v roce 1929.

Je podivuhodné, kolik slavných umělců se v Céretu minimálně na nějaký čas na svých toukách usadilo. Vedle Picassa nebo Braqua to byl třeba i Marc Chagall, Guillaume Apollinaire nebo Tristan Tzara. Snad příhodné umístění na hranicích Francie a Španělska, už v regionu historického Katalánska, na dohled od moře a ve stínu Pyrenejí, vytvářelo tu správnou inspiraci. Ale zpět do světa sportu, jedním ze slavných rodáků není nikdo jiný než Martin Fourcade, jeden z největších biatlonistů všech dob.

Andorrská panoramata klid nepřinesou

A tady vůbec poprvé startuje etapa Tour de France, a to etapa, která může hodně promluvit do celkového pořadí, neboť na cestě do hlavního města Andorrry čeká na cyklisty hned trojice stoupání první kategorie, včetně vůbec nejvyššího průsmyku v Pyrenejích Port d'Envalira v nadmořské výšce bezmála dvou a půl tisíc metrů nad mořem. O nádherné románské kostelíky posazené do klidné andorrské krajiny asi v těch chvílích závodníci pohledem nezavadí.

Z Pas de la Case to mohou na startu šestnácté etapy vzít cyklisté rovnou šusem. V lázních Ax les Thermes u 80 pramenů by se to odpočívalo, ale na to ještě nebude týden čas. Mansardové střechy Paříže, pojmenované podle architekta Françoise Mansarta, který byl v Ax jako doma, jsou ještě tuze daleko. Col de Port, klasické

to pyrenejské stoupání už od dob Octava Lapize, bude spíš tím jednodušším v této etapě. Jezdci prosviští také kolem bílošedého památníku na Col du Portet d'Aspet, který připomíná tragickou událost z roku 1995, kdy zde ve sjezdu zahynul olympijský vítěz Fabio Casartelli.

Miguel Ángel
López vítězí na
Mont Ventoux,
zdroj: ČTK/
ZUMA/Laurent
Coust

Kdo tehdy povede a kdo se stane pronásledovatelem? Muž ve žlutém patrně hodně zkusí v další etapě z Muret až do cíle v Saint Lary Soulan Col du Portet. Sladké jako cukrové fialky, místní pochoutka, to nebude. Naopak cesta solným potem přes další pyrenejské horské mohykány kolem opuštěných mlýnů nebo míst, která naopak žijí bouřlivým sportovním životem, tedy především v zimě.

Co by to bylo za Tour, kdyby se peloton nezastavil v Pau. Tentokráte z něj startuje etapa etap. Přes Tourmalet až na Luz Ardiden. Sice jen 130 kilometrů, ale vydatných. V Lurdech jsou na velký zájem zvyklí. Ale cyklistika za to nemůže. S pěti miliony poutníků ročně je to jedno z nejnavštěvovanějších míst světového křesťanstva. V jeskyni nedaleko trasy, kudy se proženou cyklisté, spatřila Bernadette Soubirousová Pannu Marii. Před rozhodujícími okamžiky Tour drobný čas na usebrání se.

Kdo vytrval, toho čekají zasloužené roviny. I když dvousetkilometrový nášup nemusí být zrovna odpočinkový. Vyráží se z Mourenx, sídla, které vzniklo na zelené louce v roce 1958 díky velkému nalezišti plynu. Projekt, který neměl do té doby ve Francii obdoby. Město pro 12 tisíc obyvatel během pár let. Nejen urbanistický, ale také sociologický experiment. Jezdci uhánějí na sever až do Libourne, přístavu na řece Dordogne, odkud vyplulo nespočet lodí do Británie s lahodnými víny kraje Bordeaux. A pokud by člověk dohlédl od ústí až k moři, možná by měl štěstí a zahlédl na surfu třeba i herečku Marion Cotillardovou.

Jestli ještě nebude jasno, o vítězi se rozhodne teď. Den před velkým finále je na programu třicetakilometrová rovinatá časovka z Libourne do Saint Émilion. Tradiční šampaňské poteče na trase Tour až den poté, tady by mohlo proudit všude vůkol nešumivé víno. Vinice, kam se podíváte.

A kde se bude slavit? Zase v Paříži, jak jinak. Nebo už po cestě z Chatou, odkud peloton do festivalové projížďky z rozklepaným finišem na kostkách vyrazí. Když v roce 1837 postavili železnici z nádraží Saint Lazare směrem na severozápad do Le Pecq, bylo jasno, kam uniknout z ruchu velkoměsta. A impresionističtí bonvivánové věděli, kde hledat inspiraci. Ale cyklisté už pochytili inspirace a až, čeká se už jen na to, který ze sprinterů bude mít na Elysejských polích nejvíce sil. A na čí počest přeletí francouzští stíhači, aby vzduchem rozfučeli trikoloru.

Návrat po pěti letech. Vakoč bude strážit Van der Poela

Autor **Vojtěch Jírovec**

Minulo jen pět let, ale mnohé se od té doby změnilo. Když jel Petr Vakoč v roce 2016 Tour de France poprvé, oslavil o prvním volném dnu 24. narozeniny. Sportu vládli Chris Froome, „Starou dámu“ ještě jezdily devítičlenné sestavy a Vakočův tým QuickStep jel na Marcela Kittela. Spolu s českým závodníkem také debutoval jistý Julian Alaphilippe.

Dnes už je mnohé jinak. Z Vakoče, který byl tehdy mladým stále ještě začínajícím profesionálem, se stal zkušený univerzál. Zažil si mnohé peripetie, z nichž pochopitelně vyčnívá jeho nehoda s kamionem, který jej před třemi lety spolu s týmovým kolegou Laurenssem de Plussem srazil ze silnice na tréninkovém kempu v JAR.

Petr Vakoč na Krakonošově cyklomaratonu, zdroj: ČTK/
Fotobanka ČTK/Červený Michal

Karambol jeho kariéru zastavil, nějakou dobu to ale dokonce vypadalo, že ji kvůli následkům zranění úplně ukončí. Vakoč určité následky pocítuje dodnes, jeho výkony na kole jsou však dnes v pelotonu plně konkurenceschopné. A ukázat to, po už jednou zmíněných pěti letech, může nyní také na největším závodě světa: Tour de France.

” **Role bude
v kontrolování
závodu
a sjíždění úniků.
Postarat se
o naše lídry.
První týden
pro nás bude
nejdůležitější.** “

„Je to další završení jeho neuvěřitelného příběhu. Klobouk dolů před tím, jak se obrovskou vůlí dokázal vrátit zpátky do špičkové cyklistiky. Pro mě je jeho návrat velmi silný moment,“ přiznává komentátor závodu pro ČT Tomáš Jílek.

—

V letošní sezoně nenajdeme při pohledu do výsledků u jeho jména žádný oslnivý výsledek, za to zčásti mohou zranění a různé karamboly. Vyhrávat závody ale až na výjimky také není Vakočova role. Z klasikáře, který v jednu dobu uvažoval také o Paříž–Roubaix, se změnil v pomocníka a v nejlepším slova smyslu i v jakéhosi bodyguarda Mathieuho Van der Poela.

Hlavní hvězdě své stáje Alpecin-Fenix pomáhal také na nezapomenutelném březnovém Tirrenu-Adriaticu, možná nejlepším týdenním etapáku letošního roku. Vždyť proti sobě den za dnem stáli Van der Poel, Wout van Aert či Vakočův kamarád a dlouholetý kolega Alaphilippe.

V závodě jsme ale také viděli zářit jezdce na celkové pořadí, Tadeje Pogačara a Egana Bernala. Byla to parádní přehlídka cyklistického talentu, která se svého červeného koberce dočkala v páté etapě do Castelfidarda. Van der Poel zde předvedl další ze svých zdánlivě sebevražedných útoků a zvítězil za cenu zcela viditelného naprostého vyčerpání.

Vakočův program se poté s Van der Poelovým potkal i na některých klasikách a nedávno i ve Švýcarsku, kde Nizozemec vyhrál hned dvě etapy. Dávalo tak smysl, že je vedení belgického týmu zařadilo

i do osmičky, která pojede pro Alpecin-Fenix debutovou Tour. A první bude také pro Van der Poela, což by si jistě užil i jeho dědeček, předloni zesnulý Raymond Poulidor.

□

Ve Francii Vakoč může už v úvodní etapě, která odstartuje v bretaňském Brestu, sehrát důležitou úlohu. Van der Poel by se totiž v případě vítězství, a profil etapy mu vyhovuje, mohl obléci do žlutého dresu. Český cyklista by se měl starat o to, aby Nizozemec nepřišel v pelotonu do žádných potíží.

„Role bude v kontrolování závodu a sjíždění úniků. Postarat se o naše lídry. První týden pro nás bude nejdůležitější,“ řekl Vakoč před startem závodu České televizi. Při pohledu na soupisku je to zřejmé: kromě Van der Poela jsou tam rychlí sprinteři (Jasper Philipsen a vítěz etapy letošního Gira Tim Merlier) i excelentní klasikáři (před třemi lety druhý na Paříž–Roubaix, Švýcar Silvan Dillier).

Modré dresy Alpecinu-Fenix se tak v úvodních bretaňských dnech mohou postarat o pořádný poprask, sám Van der Poel je pasován na hlavního favorita úvodního dne. „Tým vůbec nezajímá celkové pořadí, což podle mě zvyšuje šanci také Vakoče na to, aby dosáhl výrazného úspěchu,“ myslí si Jílek.

„Je to tým, kde se každý den pojede jako jednodenní závod. Může se klidně stát, že v posledním týdnu Van der Poel už ve startovce nebude (kvůli svému startu na olympijských hrách), což by mu mohlo ve středně kopcovitých etapách uvolnit ruce,“ poukazuje na šance českého závodníka na to, aby se pokusil uspět z úniku v závěru Tour.

I kdyby však nic ze smělých plánů nevyšlo, už samotný fakt, že se Vakoč v osmadvaceti letech vůbec může představit na té nejvyšší cyklistické scéně, je úspěchem sám o sobě. Pokud by to navíc byl návrat v týmu, který po první etapě oblékne žlutý dres, bylo by to ještě speciálnější. Tahle Tour může být Van der Poelova, a tím i trochu Petra Vakoče.

Jak na silnici vzniká terezín a k čemu je cyklistům VAM?

Autor **Jakub Jirků**

3

V silniční cyklistice dochází k mnoha jevům, které mohou být pro diváka nesrozumitelné. Proč se například při poryvech bočního větru cyklisté skládají za sebe napříč silnicí? A co znamenají tři tajemná písmena VAM, na která přísahají špičkoví vrchaři?

Jak poznáme, že se opravdu závodí? Když je peloton natažený

Stav, kdy závodníci jedou opravdu vysoké tempo, poznáme u televize dobře z vrtulníkového záběru. Peloton nemá formu balíku závodníků, kteří jedou roztažení přes celou šíři silnice, ale mění se v dlouhého hada, kdy jezdci jedou přímo za sebou. Při takovém stavu jedou závodníci po rovině orientačně více než 50 km/h.

Jak si vypočítat čas dojezdu

Rovinaté etapy (zejména v jejich úvodu, kdy se vytváří denní únik) absolvují jezdci obvykle velmi svižně a v posledních desítkách kilometrů, kdy se už připravuje vše pro sprinterský finiš, na silnici doslova letí. Organizátoři zhotovují pro celý závod itinerář, v kolik hodin by závod měl projíždět městy po trati, ovšem často může být vývoj závodu trochu jiný. Vliv na to může mít náročnost předchozích etap a vůle k další námaze, nebo také faktory typu velmi horkého počasí či naopak průtrže mračen.

Dobře se dá orientovat v dlouhých stoupáních, pokud tedy známe jejich převýšení. Bývalý neslavně proslulý trenér Michele Ferrari, který připravoval kromě jiných také Lance Armstronga, vymyslel jednotku s označením VAM. Vyjadřuje, kolik výškových metrů jezdec zdolá za hodinu jízdy do kopce. Přepočet se využíval před nástupem wattmetrů, jež jezdci měří jejich výkon po celou dobu etapy, nebo tréninku. Jednotka má ve stoupáních výhodu, že u prudších kopců příliš nezáleží na jejich přesném sklonu, protože vliv odporu vzduchu je malý.

Představme si, že máme jedno stoupání o délce 10 kilometrů a sklonu 10 %, což znamená, že jeho převýšení je 1000 metrů. Druhý kopec má 12,5 km a 8% sklon, takže také 1000metrové převýšení. Závodníkům by oba kopce měly zabrat velice podobný čas, přestože jejich délka se liší o 2,5 km.

Elitní jezdci zvládnou za hodinu zdolat 1600 až 1800 metrů. Pokud víme, že na vrchol zbývá 500 výškových metrů, můžeme na něm jezdce skoro s jistotou očekávat za 16 až 19 minut.

Charakter stoupání

Obtížnost stoupání určují hned čtyři věci. Jejich délka, průměrný sklon, členitost a také samozřejmě nasazení, se kterým závodníci daný kopec absolvují. Délka a průměrný sklon nám tvoří informaci, jak velké převýšení musejí závodníci zdolat – z fyzikálního hlediska tedy jak velkou práci musejí vykonat.

Pro závodění bývají důležité ale i změny sklonu. Stoupání nemusí být průměrně nijak závratně prudké, ale mohou se v něm nacházet velmi strmá místa doplněná rovinami. V takovém kopci lze očekávat více nástupů. Po rovinaté pasáži je pak zase třeba pošetřit síly ve skupině.

Taková stoupání najdeme nejčastěji na různých zapadlých silničkách, nebo přímo lesních cestách, kde je „náhodou“ položen asfalt. Organizátoři Tour ovšem takovým úsekům nedávají tak často šanci, jako je tomu na Giru a zejména na Vuelte. Francouzský závod se jezdí spíše po širších silnicích, které mají pravidelnější sklon, ale není to vždy pravidlem.

Nebezpečné situace – Vítr

Při sledování cyklistických závodů můžeme poměrně často vidět, jak se peloton trhá zdánlivě na pohodovém úseku po rovině. Může za to silný vítr. Například v roce 2013 ve třinácté rovinaté etapě silně foukalo, čehož využil tým Saxo Bank s lídrem Albertem Contadorem. Vysokým tempem dokázali rozdělit startovní pole a Contadorův největší sok Chris Froome ztratil více než minutu.

Proč se tak děje při větru? Závodníci se drží těsně za sebou, protože za každým jezdce panuje nižší odpor vzduchu. Cyklista tak k udržení stejné rychlosti nepotřebuje vydávat takovou sílu. Výzkumy říkají, že cyklista jedoucí na druhém místě ve skupině šetří až 30 procent energie. Jezdci dále ve skupině ještě více.

Silný boční vítr ale klade odpor právě z boku, a nikoliv zepředu. Celý efekt ještě umocňují moderní kola, která mají ploché

aerodynamické trubky a kola s vysokými ráfky. Celý stroj se chová jako plachta a lehčí závodníci mohou mít při poryvech problém s jeho ovládáním. Jezdci pak nejedou přímo za sebou, ale vybočují směrem, kterým fouká vítr. Tímto rozestavením se mohou před bočním větrem skrýt.

Na silnici se ale do této formace vždy vejde jen několik jezdců a ti zbylí musí odolávat odporu bočního větru. Pokud čelní jezdec navíc jede po opačném kraji silnice, než odkud přichází poryvy, nikdo se za něj již nemůže schovat. Celý tým pak může zvolit takovou formaci, že se jeho jezdcí za sebe schovají a v udávání tempa

se střídají. Nikdo další se však již do formace nevejde a ostatní závodníci tempo nestíhají. Jevu se v žargonu říká „terezín“.

Vítr proti znamená výrazně vyšší úsilí pro jezdce v čele. Pokud se někdo pohybuje sám v úniku, téměř nemá šanci, aby své snažení dotáhl až do cíle. Pro jezdce jedoucí v zákrytu ale taková situace může být paradoxně příjemnější, neboť jejich výhoda je ještě větší než obvykle. Při větru v zádech se naopak efekt „háku“ lehce snižuje. Jezdec na čele není tolik znevýhodněn.

Dojezdy ve městech

Zejména první etapy na Tour bývají nebezpečné, protože mnoho jezdců má ambice se dostat do vedení celkové klasifikace, případně neztratit žádný čas. Při dojezdech tak dochází k tlačení o pozice. Celou situaci mohou komplikovat ostré zatáčky, které bývají na ulicích ve městech, nebo třeba kruhové objezdy, kolem nichž se nachází spousta překážek.

9 **Elitní jezdci
zvládnou za
hodinu zdolat
1600 až
1800 metrů
převýšení.** 6

Při rizikových situacích platí pravidlo, že čím je jezdec hlouběji v pelotonu, tím větší je riziko, že ho postihne pád. Nemusí se přímo pádu zúčastnit. Stačí, když spadnuvší jezdci zablokují průjezd, čímž vznikne všem jezdcům, kteří se pohybovali za nimi, ztráta. Závodník v zadní části skupiny navíc nemůže reagovat na nástupy jezdců vepředu. Vznikají tím situace, kdy se všichni „tlačí“ dopředu. Jezdec jedoucí na úplném konci pelotonu má sice většinou v případě kolize v poli čas na reakci, ale také téměř jistotu, že do cíle dojede mezi posledními.

Mokro

Mokrá silnice snižuje přilnavost pláštěů. Právě při hektických dojezdech s mnoha zatáčkami tak hrozí ještě větší riziko pádu. Jezdci se musejí vyvarovat hlavně přejíždění vodorovného silničního značení (bílých čar), které je ještě více kluzké. Velmi rizikové jsou pak i poklopy od kanálů. Silnice bývá nejvíce zrádná, když začne pršet. Za sucha je pokryta vrstvou nečistot, které se nejprve smísí s vodou a vytvoří kluzkou směs.

Nestandardní povrch

Tour letos vynechává úseky po kostkách. Hrozí tam hned několik druhů potíží. Tyto úseky povolují většinou jízdu v jedné nebo dvou stopách. Zbytek cest bývá tak hrbolatý, že by závodníka výrazně zpomalil. Kvůli neplynulosti jízdy nelze tolik využívat jízdu v háku, takže se startovní pole snadněji rozdělí. V případě jízdy po kostkách hrozí větší riziko pádu a defektu.

Jiné závody často zařazují i úseky po šotolině, které jsou o malinko milosrdnější. I tady se závodníci mohou držet nejčastěji ve dvou udusaných „kolejích“, které tam po sobě zanechají vozidla. Úseky po šotolině často vedou v kopcovitém terénu. Ve stoupáních je třeba si dát pozor na jízdu ze sedla, neboť zadní kolo může prokluzovat. Ve sjezdech je ještě více potřeba se držet ve vyjetých stopách. Nájezd do volného šterku znamená smyk a často také pád.

Pot bohů nezapáchá. Když silnicím vládl Hugo Koblet

Autor **Vojtěch Jírovec**

Foto na předchozí straně:
Hugo Koblet a spol. stoupají
na Mont Ventoux (1951)

Jsou šampioni, jejichž zlatá léta trvají třeba i dvě dekády. Jsou ale i tací, kteří zahoří jen na pár okamžiků, možná ale o to silněji. Na jejich úspěchy se pak dlouho vzpomíná: myslíme ale i na to, proč jejich sláva skončila tak záhy. Jedním z takových šampionů z let dávno minulých byl švýcarský cyklista Hugo Koblet, vítěz Tour de France 1951.

Byla to zlatá léta cyklistiky; doba, kdy galusky vládly evropskému sportu. Ještě předtím, než se s počátky živého televizního vysílání pozornost publika přesunula k fotbalu, který šel jednoduše vysílat – dostaňte kamery na stadion a máte vystaráno –, žily země jako Itálie, Francie či Belgie cyklistickým sportem

Každá ze zemí měla své šampiony. V Itálii to byl triumvirát Fausto Coppi, Gino Bartali a „ten třetí vzadu“ Fiorenzo Magni. Francii reprezentovali hřmotný Raphaël Geminiani a jeho křehčí a neurotický krajan Louison Bobet, který jako první třikrát mezi lety 1953 a 1955 vyhraje „Starou dámu“. Belgie si hýčkala hlavně své klasikáře, ve Stanu Ockersovi ale měla i svého jezdce na celková pořadí.

Příznivci cyklistiky v roce 1951 (a jaká spousta jich byla) měli to štěstí, že všechny hvězdy mohli pozorovat, jak se společně vaří v červencové francouzské výhni. Přidejme však ještě jedno jméno. Hugo

Koblet se dříve specializoval na dráhové stíhací závody, po přesunu na silnici se ale velmi rychle chytil. O síle švýcarského vetřelce věděli jako první italští jezdci.

—

Pramálo přitom napovíдалo, že by syn curyšského pekaře měl kdy vyhrát třítýdenní silniční závod. Podobně jako mnozí jiní cyklisté své první kilometry na kole absolvoval jako poslíček při rozvážkách pečiva. V sedmnácti však pekárnu opustil, aby se stal jedním z mechaniků na místním velodromu Oerlikon.

Brzy se sám zařadil mezi jezdce a ve stíhacích závodech slavil první úspěchy. V roce 1946 se Koblet stává profesionálním závodníkem, cestuje dokonce do Spojených států, kde v New Yorku a Chicagu vyhrává Šestidenní. Zde také začíná jeho fascinace americkou popkulturou, která jej po zbytek života neopustí.

Na silnici ale bylo jeho jméno téměř neznámé, a když se v květnu 1950 postavil v Miláně v barvách týmu Guerra (jeho šéfem byl Learco Guerra přezdívaný „Lidská lokomotiva“, sám vítěz ročníku 1934) na start, zaregistroval jej málokdo. Koblet nebyl ani lídrem vlastního týmu, jeho úspěchy čítaly na silnici pouze dvě vyhrané etapy na domácím Tour de Suisse.

Ve startovním poli se skvěla jiná jména. Domácí triumvirát Coppi, Bartali a Magni si to měl podle domácích tifosi mezi sebou rozdat o vítězství, sám Coppi ovšem upozorňoval, že by se mezi favority měli počítat i Ferdi Kübler, který se ukázal na loňské Tour de France, a také vítěz první poválečné „Staré dámy“ a všeobecně neoblíbený Jean Robic.

Během čtyř dní na přelomu května a června se ale svět o Hugu Kobletovi dozvěděl. V šesté etapě poprvé předvedl svůj oblíbený manévr, pro nějž jej začali milovat fanoušci po celé Evropě: v Locarnu po sólo úniku vyhrál téměř o dvě minuty. O dva dny později po dalším nástupu vítězí znovu a ve Vicenze se poprvé obléká do růžového dresu.

Devátá etapa se poté ukázala jako klíčová. Organizátoři si pro závodníky vymysleli

271 kilometrů dlouhý den, který vedl přes horskou dolomitskou klasiku Rolle–Pordoi–Gardena. Italové si přáli další slavný triumf Coppiho, ten ale smolně spadl ještě daleko před horami u Primolana a natřikrát si zlomil pánev. Jeho závod byl u konce.

Kobletovi odpadl vážný soupeř, další ale zbývali. Robic vedl na vrcholu Passo Rolle i Passo Pordoi (dnes tam najdeme Coppiho památník), poté ale spadl a do cíle dojel

se ztrátou čtvrt hodiny. Koblet neměl problém se udržet zbývajících soků Bartaliho a Kublera, čímž potvrdil své vedení, které ve zbývajících etapách ještě navýšil nakonec až na pět minut.

Byl to velký triumf jak pro Kobleta, tak pro švýcarskou cyklistiku: vždyť tamní jezdci vedli po šestnáct z 18 etap (v úvodu vezl růžovou Kobletův krajan Fritz

Schär). Vítěz si získal fanoušky na svou stranu, i když po odstoupení Coppiho musel poslouchat i bučení, neboť se Italům vůbec nelíbilo, že Coppiho gregariové pracují pro něj, a ne pro veterána Bartaliho.

Bartali to posléze komentoval slovy „švýcarské zlato mělo větší cenu než láska k vlasti“, celá země ale viděla, že Koblet byl v závodě o třídu lepší. Švýcar se stal prvním cizincem, který vyhrál

“ **Koblet
v rovinatém
terénu
odjel sám
pelotonu 135
kilometrů před
finišem. Čiré
bláznovství.** ”

v nejcennějším italském závodě. Svět si zamiloval závodníka, který kromě výkonů na kole proslul i svým neopakovatelným stylem.

Hugo Koblet s fanoušky na
Tour de Suisse (1947)

▬

Právě styl je tím, díky čemu se na Kobleta dodnes vzpomíná. V dresu si vždy schoval trochu místa na hřeben, aby se po průjezdu cílovou čarou mohl rychle upravit. To samé prý platilo i o lahvičky s kolínskou. V tisku

o Švýcarovi psali, že „je krásný jako Bůh“, a vžilo se pro něj i označení „pédaleur de charme“, tedy šarmantní cyklista.

V roce 1951 se všechna vzletná označení spojila dohromady na Tour de France, kterou Koblet zcela ovládl. Tehdejší závod

vyhrál s dnes nepředstavitelným náskokem 22 minut, a to přitom ve startovním poli byla jména jako Bartali, Coppi, Geminiani, Bobet a další. Nejpozoruhodnější momenty sedmdesát let staré Tour přišly v jedenácté etapě mezi městy Brive a Agen.

„K ničemu jako Brive–Agen nikdy předtím ani potom nedošlo. Taková věc se zkrátka neděje,“ napsal o památné etapě spisovatel Tim Krabbé ve své oceňované knize The Rider. Čím byla tak pozoruhodná? Koblet v rovinatém terénu odjel sám pelotonu 135 kilometrů před finišem. V souladu se zákonitostmi silniční cyklisty to mělo být čiré bláznovství.

Favorité by podle všech zvyklostí měli Kobleta nechat „vykoupat ve vlastní šťávě“ a před cílem předjet. Jenže právě k tomu tehdy nedošlo. Koblet dorazil do Agenu sám, sesedl z kola, kapesníkem setřel pot z čela a čekal na ostatní. Jeho čekání se protáhlo na dvě a půl minuty. „Hugo Koblet už není obyčejným smrtelníkem, je to antický hrdina, polobůh,“ psal časopis Miroir du Cyclisme.

Ten samý list publikoval též pozoruhodné přirovnání, podle něhož byl švýcarský cyklista „orlem, kterého stíhá smečka šakalů“. A v pořádajících novinách L'Equipe si zase reportér povšiml, že se Koblet sice v etapě trochu zpotil a na čele se mu objevilo pár kapek potu, ten ovšem „nezapáchá, protože pot bohů neobsahuje žádné bakterie“. Jak je vidět, Kobletovy

úspěchy dokázaly vybudit k nevídaným výkonům i sportovní novináře.

—

Tragédií Kobletovy kariéry bylo, že rok 1951 byl jejím vrcholem. Po legendární sezoně odjel v zimních měsících do Mexika a jak píše novinář Herbie Sykes ve své knize Maglia Rosa, „charismatický Koblet, který trpěl slabostí pro všechno americké, tu byl za hvězdu. Navštívil mnoho večírků, zpět domů si ale také přivezl plicní problémy, které jej stíhaly po zbytek kariéry.“

” **Koblet začal
trpět v horách
nad 2000
metrů nad
mořem, poté
nad 1500, nad
1000...** “

Bratr slavnějšího Louisona a sám výtečný cyklista Jean Bobet to pojmenoval následovně: „Koblet začal trpět v horách nad 2000 metrů nad mořem, poté nad 1500 a nad 1000. Nakonec jsme viděli, že se nedokáže dostat i přes

ten nejmenší kopec.“ Jako by se ze země tequila, kytar a sombrero všech bizarních tvarů vrátil už jen stín dřívější hvězdy.

V roce 1953 ještě odjel Giro d'Italia, kde o tři roky dříve slavně zvítězil. I nyní to navzdory všem potížím vypadalo na velký úspěch, když Koblet dlouho vedl před domácím Coppim a už to vypadalo, že zabrání tomu, aby si domácí šampion popáté odvezl růžový dres. To ale ještě

netušil, co všechno jej čeká na ještě nevyasfaltovaném Stelviu, které tehdy zažívalo svou premiéru na růžovém závodě.

O etapě panuje řada legend a dohadů, většina z nich se shoduje na tom, že to večer Koblet přehnal s množstvím amfetaminů. Ty byly součástí výzbroje cyklistů a nikdo se nad tím zvlášť nepozastavoval. Amfetaminy (Italové jim říkali „la bomba“) povzbuzovaly výkonnost, mohly ale také způsobit nespavost a riziko spočívalo i v dehydrataci závodníka. To se také stalo Kobletovi osudným.

Coppi prý před etapou Istí zjistil, že Koblet má pod slunečními brýlemi černé kruhy pod očima, zřejmý následek nočního převalování se v posteli. Toho také využil v nyní ikonickém stoupání na Stelvio. Koblet nebyl schopný zareagovat a Giro ztratil. To bylo také naposledy, kdy švýcarského šampiona fanoušci viděli v jeho (téměř) největší formě.

Následující roky už jsou v mnohém předchůdcem příběhu, jež si o čtyřicet let později vytrpěl Marco Pantani. Kobletovi

se rozpadlo manželství, měl velké dluhy a problémy s neplacením daní, na jeho zdraví se podepsaly roky užívání drog. O jeho jméno, které kdysi firmy používaly pro propagaci svých rozličných výrobků, už zájem nebyl.

Šest let po konci kariéry, v listopadu 1964, umírá devětatřicetiletý Koblet poté, co ve svém voze narazil do stromu na silnici mezi Curychem a Esslingenem. Jeho smrt je dnes považována za sebevraždu. Svědek

později vypověděl, že se Kobletovo alfa romeo dvakrát otočilo, než potřetí narazilo přímo do osudného kmene švýcarské hrušně.

Sláva šarmantního cyklisty ale dodnes žije dál, stejně jako Itálie stále uctívá svého vrchaře

Pantaniho. Když se

předloni v deníku Guardian ptali Bradleyho Wigginse, vítěze Tour 2012, za co v životě utratil nejvíc peněz, odpověděl následovně: „Koupil jsem si růžový dres z roku 1953, který patřil Hugu Kobletovi. Dal jsem za něj 45 tisíc liber (zhruba 1,3 milionu korun).“

„**... a nakonec
jsme viděli,
že se nedokáže
dostat i přes
ten nejmenší
kopec.**“

Bravo, monsieur Poli!

Autor **Vojtěch Jírovec**

Když myslíme na Mont Ventoux, vzpomeneme si na souboj Marca Pantaniho s Lancem Armstrongem v roce 2000. Usmějeme se při vzpomínce na běh Chrise Frooma o šestnáct let později. Starší generace si vybaví úmrtí Toma Simpsona na Tour 1967. Zapomenout bychom ale neměli ani na Erose Poliho. Jeho triumf v etapě vedoucí přes Mont Ventoux byl jedním z nejpřekvapivějších v historii „Staré dámy“.

Předcházela mu jedna z největších sportovních tragédií v italské historii. Je hodinu po půlnoci 18. července 1994 a Roberto Baggio právě vysoko překopává v penaltovém rozstřelu brazilskou branku. Itálie pláče: finále světového šampionátu je ztraceno. U televize to sleduje celá země, výjimkou nejsou ani cyklisté z týmu Mercatone Uno.

„Ráno jsme měli všichni špatnou náladu,“ vzpomínal po letech Eros Poli. „Ke všemu bylo hrozné horko a nefungovala klimatizace, někteří z týmu dokonce spali na terase. Ráno jsem sešel dolů na snídani a místo nohou jsem měl balvany. Do hlavy se mi nevím proč dostala písnička Jamese Browna „I Feel Good“, ale říkal jsem si: „No to teda určitě ne,“ dodal.

Nic tak nenasvědčovalo tomu, že by se Poli měl v následujících hodinách zařadit mezi etapové vítěze na Tour de France. Vždyť i původní plán zněl úplně jinak. Poli měl využít svých impozantních 197 centimetrů a rozjíždět sprinty pro Maria Cipolliniho. Jenže „Cipo“ na Tour po pádu vůbec nebyl a jeho náhradník Silvio Martinello díru do světa neudělal.

Poli se tak mohl cítit poněkud bezprizorně, rozhodl se zkoušet štěstí v únicích. Dvakrát mu to však již nevyšlo a stěží by se našel

někdo, kdo by si vsadil na to, že s jeho váhou ne moc pod 100 kilogramy a pověstí nejhoršího vrchaře pelotonu by to mělo být v etapě mezi Montpellier a Carpentras jiné. Vždyť cesta vedla přes „Obra z Provence“, slavný Mont Ventoux.

—

Venku bylo obrovské horko, teploměry ukazovaly ke čtyřiceti stupňům. Italský závodník to ale dokázal obrátit ve svůj prospěch. „V takové dny se pelotonu nechce moc hnát, snaží se jet v klidu a na volnoběh. Možná že se tehdy ale přepočítali,“ ohlíží se zpět. „Nastoupil jsem a během pár vteřin jsem byl pryč. Ještě se mě chvíli snažili dojet, ale pak mě nechali,“ říká.

Nechali, a jak. První polovina dne byla po rovině a to cyklistovi Poliho dispozicí nadmíru vyhovovalo. Vždyť ne nadarmo byl na olympijských hrách v Los Angeles v roce 1984 členem zlatého italského družstva v časovce na 100 kilometrů. Motor měl obrovský a šlapal naplno. Na úpatí hory měl obrovský náskok více než dvacet minut. Teď ale přišla ta těžká část.

„V hlavě jsem si spočítal, že v Bédoin potřebuju tak dvacet pět minut náskoku, protože budu ztrácet kolem minuty na kilometr,“ odhalil svou strategii. Jenže na Mont Ventoux, zvláště v tak horké dny, se stoupá snad ještě hůře než na jiné vrcholy. Kopec je neúprosný a nekonečně dlouhý, což měl Poli brzy poznat z první ruky.

„Bylo to strašné. Jel jsem moc pomalu, poprvé v životě jsem měl na tachometru jednociferná čísla. To byla ta nejhorší chvíle. Napadlo mě, že tady snad umřu. Takhle na Ventoux nikdy nemůžu vyjet.

Navzdory všemu jsem se ale snažil vyvarovat se paniky,“ vzpomíná na úvodní kilometry v knize Ventoux britského novináře Jeremyho Whittlea.

” **Byl jsem posledním na Giro d'Italia a nyní jsem vyhrál etapu přes Mont Ventoux. Poslouchá se to hezky.** “

Eros Poli stoupá
na Mont Ventoux v roce 1994

Televizní záběry z onoho dne ukazují skutečně obrovského Poliho, jak se sklání a naklání nad svým kolem. Bez přilby, se slunečními brýlemi na hlavě, v modrém dresu týmu Mercatone Uno, ramena se mu pohybují ze strany na stranu. Když se dostal do závěrečných pasáží, francouzský komentátor vyslovil slova uznání: „Bravo, monsieur Poli!“

Peloton za ním hnál mnohem rychleji (Marco Pantani nastoupil Miguelu Indurainovi) a Poliho náskok se smrskával, na vrchol ale přesto dojel jako první – a s náskokem čtyř a půl minuty. Do cílového Carpentras to bylo dvačtyřicet kilometrů, ale italský cyklista mohl napůl slavit: odtud už to bylo jen dolů a po rovině. „Věděl jsem, že mě nechytí,“ říká dnes.

„Obvykle jsem v horských etapách dojížděl jako poslední, tohle bylo nádherné v tom, že na mě fanoušci čekali v cíli,“ vzpomíná. Na závěrečné rovince si mohl dovolit i mírně teatrální gesto poděkování právě publiku. „Bylo to spontánní. Jako bych se ocitl v milánské La Scale,“ vzpomíná na oslavy svého životního triumfu. Před pelotonem zůstal 171 kilometrů.

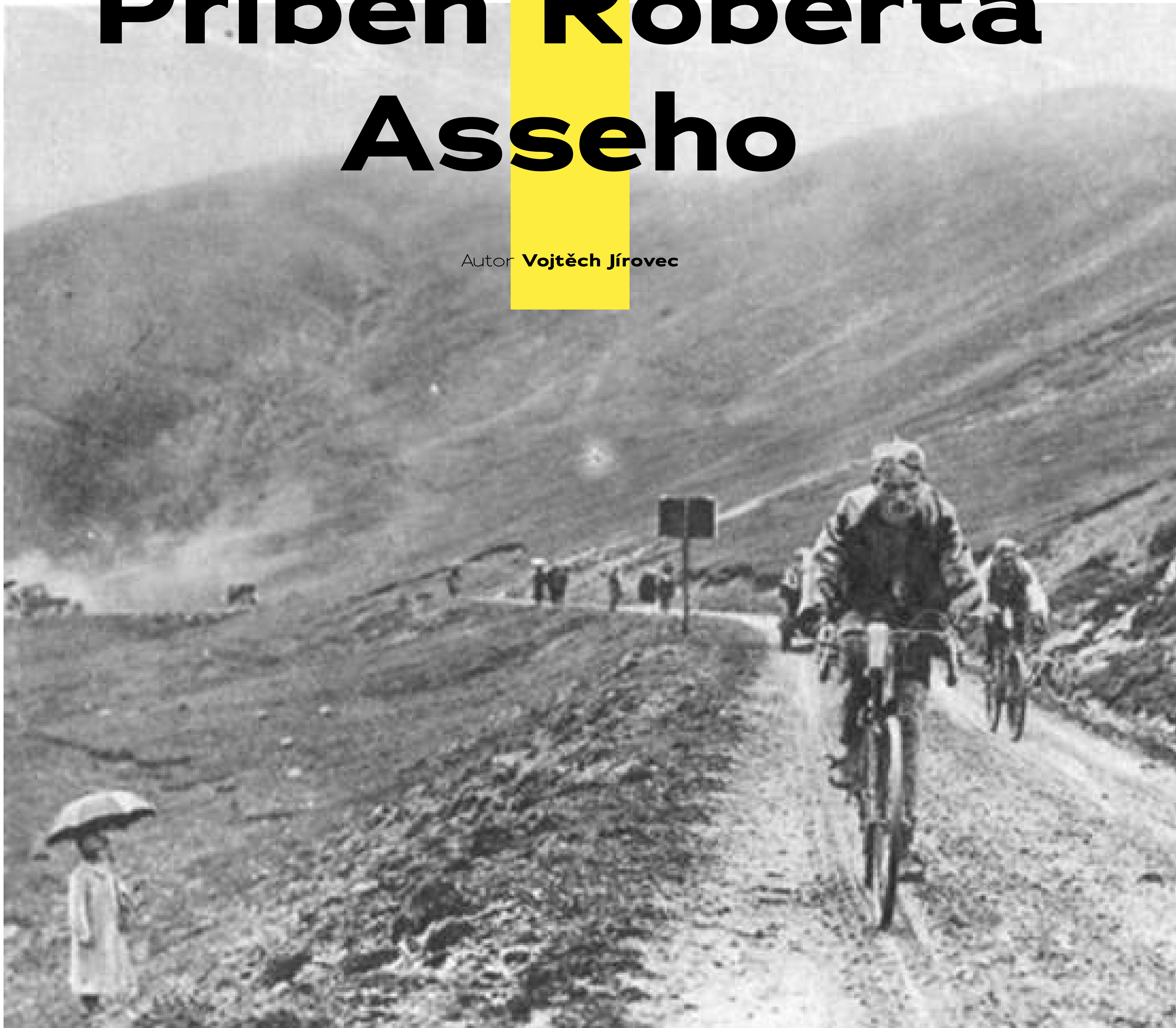
„Že vyhraju, mi došlo pět kilometrů před cílem. Takže jsem si už mohl zvolnit. Bylo to úžasné, rozbrečel jsem se z toho. Byl jsem obyčejným pomocníkem, ne vítězem. Chtěli jsme na Tour vyhrát etapu, ale kdo by čekal, že to budu já, a ještě takhle. Byl jsem posledním na Giro d'Italia a nyní jsem vyhrál etapu přes Mont Ventoux. Poslouchá se to hezky,“ říká dosud poslední vítěz etapy, která vedla přes Mont Ventoux, ale nekončila na vrcholu. Kdo bude na letošní Tour de France tím dalším?

Šťastný za možnost být u toho. Příběh Roberta Asseho

Autor **Vojtěch Jírovec**

Málokterý z francouzských regionů se do historie Tour de France zapsal tak výrazně jako Bretaň. Nebylo by dokonce nadsázkou tvrdit, že by závod vypadal bez cyklistů ze západního výběžku země podstatně jinak – možná bychom ho ani nepoznali. Vždyť Bretonci do honby za žlutým dresem zasahovali už od samých počátků.

V roce 1908 se jako první stal dvojnásobným šampionem Lucien Georges Mazan, který je mnohem známější pod pseudonymem Petit-Breton. I když po druhém triumfu jeho kariéra rychle upadla, stal se jednou z prvních velkých hvězd cyklistického sportu. Dnes je bohužel také jedním z vítězů, jejichž tragickou smrt během 1. světové války si připomínáme.

Ještě o jeden triumf více dokázal v 50. letech získat Louison Bobet, první velká poválečná hvězda cyklistiky ve Francii. Ani on ale v počtu žlutých dresů nestačí na Bernarda Hinaulta. Snad jen Eddy Merckx

Tour de France 1925,
zdroj: twitter.com/davidguenel

deklasoval soupeře tak výrazně jako známý „Jezevec“. Pod vedením dalšího Bretonce Cyrilla Guimarda neměli sobě rovného.

Pětinásobný vítěz (v pořadatelské zemi si jen neradi připomínají, že jeho triumf z roku 1985 je poslední domácí) se do kroniky Tour de France zapsal kromě svých nenapodobitelných eskapád také mnohými tirádami a ne nadarmo se díky své přirozené autoritě stal šéfem tehdejšího pelotonu.

Pod touto slupkou bychom ale našli ještě jiné „bretonské atributy“: venkovskou neomalenost, úzkoprsost, avšak i tvrdou pracovitost a neústupnost. Poslední dva jsou klíčové, Hinault se nevzdával. V roce 1977 jej nezastavil pád do propasti. O tři roky později neodstoupil z mrazivého ročníku Lutychu ani za cenu ztráty citu v prstech, která už nikdy neodešla.

□

Neústupnost v sobě měl také další bretaňský cyklista. Slávou se nemohl výše zmíněným rovnat, možná si na něj dnes ani nikdo nevzpomene. Vždyť jeho cyklistická léta jsou od nás dnes téměř sto let vzdálená, a ostatně ani jeho výsledky neberou dech. Skoro by se však dalo říci, že příběh Roberta Asseho je dodnes platný právě pro onu neúspěšnost.

Asse se narodil v roce 1894 ve Vannes a kolo mu učarovalo, přestože coby dítě z bohaté rodiny před sebou měl mít jinou dráhu než tu, na niž se v té době vydávali téměř výhradně proletářští cyklisté. Byl to sport dělníků a rolníků, ne privilegovaných synků. Asse se ale nedal odradit a v osmnácti začíná s drobnými úspěchy závodit.

Jako většině lidí z jeho generace mu však život přerвала válka. Zúčastnil se zákopových bojů a vrátil se, i když s vážnými zraněními. Asse po zásahu šrapnelem ztratil sluch a téměř oslepl na pravé oko. Navzdory takovému handicapu se ale rozhodne vrátit zpět do sedla, a dokonce znovu závodí už v roce 1917 na klasice Paříž–Tours.

O dva roky později jej najdeme ve startovní listině zřejmě nejextrémnějšího závodu, do něhož se cyklisté kdy pustili. Jen třináct z sedmaosmdesáti závodníků dokončilo sedmidenní Circuit des Champs de Bataille, kde se jezdci pohybovali na územích, na nichž ještě o několik měsíců dříve zuřila zákopová válka.

Po cestách, které de facto už přestaly existovat, se pohybovalo klubko nebožáků. Závod tak extrémní, že jej ve vícedenní podobě nikdy znovu nezorganizovali. V roce 1920 se událo pouze jednodenní klání. Circuit des Champs de Bataille zůstává cyklistickým mementem první světové války.

”**Nedokáže držet tempo ani v počátku závodu, navigačně tápe, pro některé je jistě spíše zdrojem posměchu. Přesto rok za rokem pokračuje.**“

Asseho příběh je ale dnes spjatý především s Tour de France, kterou jel poprvé v prvním poválečném ročníku 1919. V té době etapy stále ještě pořadatelé šponovali do enormních délek a často se jezdilo přes noc, zabezpečení závodu bylo navíc na takové úrovni, že mnohdy šlo spíše o „orientační“ cyklistiku než tu dnešní „výkonnostní“.

Pro Roberta Asseho se značně omezeným zrakem a těžkými migrénami, také následkem válečných zranění, bylo následování správné trasy velmi složitým úkolem. Přesto se vrací, rok za rokem, po celá dvacátá léta. Většinou

nedokončí úvodní etapu, někdy ale nástrahy prvního dne překoná a se závodem se rozloučí až v dalších dnech.

Ve druhé polovině 20. let, kdy po válečných útrapách sportovní výkonnost účastníků strmě stoupá, už je Asseho účast na Tour de France čím dál více symbolická. Nedokáže držet tempo ani v počátku závodu, navigačně tápe, pro některé je jistě spíše zdrojem posměchu. Přesto rok za rokem pokračuje.

Tour de France 1925,
zdroj: twitter.com/davidguenel

„Patří mezi ty, jejichž sportovní výkon je téměř nulový. Šance na úspěch v závodu či jen zachování sebeúcty je rovnou nulová. A přesto pokračují, s žádným velkým očekáváním, ovšem šťastni, že jsou znovu u toho,“ napíše o „ztrácejícím se“ bretaňském cyklistovi list Le Miroir des Sports.

Asse nepřestane na kole jezdit až do konce svých dní. Podobně jako český „Baron na kole“ Christian Battaglia umírá v sedle. V dubnu 1932 jej u silnice v bezvědomí nachází projíždějící motocyklista, o pár hodin později desetinásobný účastník „Staré dámy“ v nemocnici umírá. Na pohřbu mluví Henri Desgrange o jeho lásce k cyklistice. U málokoho to bylo tak pravdivé jako u Roberta Asseho.

Kvíz

**Vyznáte se ve světě cyklistiky
a Tour de France? Přesvědčte se
v našem kvízu.**

Autor **Vojtěch Jírovec**

**1. Který závod až do letošního června
nikdy nevyhrál Tadej Pogačar?**

- a) Grand Prix Priessnitz
- b) Kolem Kalifornie
- c) Kolem Slovinska
- d) Kolem Spojených arabských emirátů

**2. Tadej Pogačar je také druhým
nejmladším vítězem Tour de France.
Kdo byl vůbec nejmladším?**

- a) Henri Cornet
- b) Laurent Fignon
- c) Maurice Garin
- d) Henri Pélissier

**3. Který z Monumentů dokázal letos
Pogačar ovládnout?**

- a) Il Lombardia
- b) Kolem Flander
- c) Lutych–Bastogne–Lutych
- d) Paříž–Roubaix

**4. Vítězství v kterém etapovém závodě
byl letos blízko Primož Roglič,
než jej zbrzdil pád?**

- a) Kolem Spojených arabských emirátů
- b) Omloop Het Nieuwsblad
- c) Paříž–Nice
- d) Tirreno–Adriatico

5. Kdo je aktuálně třetím nejlepším Slovincem v hodnocení UCI?

- a) Žiga Jerman
- b) Luka Mezgeč
- c) Matej Mohorič
- d) Jan Tratnik

6. Mathieu Van der Poel platí za velkého univerzála, vyhrává mj. i na horských kolech. Kdo jej ale porazil na SP v Novém Městě?

- a) Henrique Avancini
- b) Ondřej Cink
- c) Tom Pidcock
- d) Nino Schurter

7. Van der Poel odešel poražený také z finišu závodu Kolem Flander. Na koho nestačil?

- a) Kasper Asgreen
- b) Yves Lampaert
- c) Tadej Pogačar
- d) Wout van Aert

8. Který cyklista zaskočil favority na Via Roma a vyhrál závod Milán–Sanremo?

- a) Alexis Gougeard
- b) Jasper Stuyven
- c) Matteo Trentin
- d) Wout van Aert

9. Mark Cavendish se letos po dlouhé době dočkal vítězství – a hned čtyřnásobného. Na jakém závodě?

- a) Kolem Řecka
- b) Kolem Turecka
- c) Settimana Internazionale Coppi e Bartali
- d) Tour de l'Avenir

10. Vítězství si připsal i Cavendishův soupevník, osmatřicetiletý André Greipel. V jaké zemi?

- a) Belgie
- b) Francie
- c) Itálie
- d) Španělsko

11. Který cyklista se letos vrátil do pelotonu po devítiměsíčním disciplinárním trestu?

- a) Remco Evenepoel
- b) Dylan Groenewegen
- c) Fabio Jakobsen
- d) Mads Pedersen

12. Na Giro d'Italia letos několik etap vedl maďarský cyklista. O koho šlo?

- a) Eduard-Michael Grosu
- b) Péter Kusztor
- c) Barnabás Peák
- d) Attila Valter

13. Který cyklista naopak z Gira odstoupil už v průběhu osmé etapy a vysloužil si kritiku mj. od Eddyho Merckxe?

- a) Caleb Ewan
- b) Peter Sagan
- c) Tim Merlier
- d) Tom Pidcock

14. Jak se jmenoval nejvyšší bod letošního Gira?

- a) Monte Zoncolan
- b) Passo dello Stelvio
- c) Passo Giau
- d) Passo Pordoi

15. Podle kterého cyklisty se označuje cena pro prvního cyklistu na vrcholu nejvyšší hory Gira?

- a) Bartali
- b) Coppi
- c) Merckx
- d) Poulidor

16. Giro letos projelo také místem, kde své dětství strávil slavný americký basketbalista...

- a) Kobe Bryant
- b) Stephen Curry
- c) James Harden
- d) Shaq O'Neal

17. Kdo v Itálii vyhrál vrchařskou soutěž?

- a) Egan Bernal
- b) Geoffrey Bouchard
- c) Lorenzo Fortunato
- d) Daniel Martínez

18. Tradiční test před Tour, týdenní Critérium du Dauphiné, vyhrál...

- a) Alexej Lučenko
- b) Richie Porte
- c) Pavel Sivakov
- d) Geraint Thomas

19. Který cyklista šokoval dvěma výhrami v horských etapách Dauphiné?

- a) Pello Bilbao
- b) Stefan Bissegger
- c) Pierre Latour
- d) Mark Padun

20. Kdo zvítězil v závodě Mont Ventoux Challenge, který se jel v první polovině června?

- a) Darwin Atapuma
- b) Tsgabu Grmay
- c) Miguel Ángel López
- d) Alexandr Vlasov

21. V jakém městě začne letošní Tour de France?

- a) Brest
- b) Kodaň
- c) Rennes
- d) Toulouse

22. Kolik měří letošní nejdelší etapa Staré dámy?

- a) 217 km
- b) 231 km
- c) 243 km
- d) 249 km

23. Kdo je dosud posledním vítězem etapy, která přejížděla Mont Ventoux?

- a) Thomas de Gendt
- b) Chris Froome
- c) Marco Pantani
- d) Eros Poli

24. V jakém roce „vybíhal“ do svahů „Obra z Provence“ po kolizi Chris Froome?

- a) 2013
- b) 2016
- c) 2017
- d) 2019

25. Památník jakého cyklisty najdeme poblíž vrcholu Mont Ventoux?

- a) Fausto Coppi
- b) Marco Pantani
- c) Tom Simpson
- d) Richard Virenque

26. Jak se jmenuje letošní nejvyšší bod Tour de France?

- a) Col du Tourmalet
- b) Luz Ardiden
- c) Mont du Chat
- d) Port d'Envalira

27. První jezdec na vrcholu Tourmaletu dostává Cenu...?

- a) Henriho Desgrange
- b) Jacquesa Goddeta
- c) Laurenta Fignona
- d) Toma Simpsona

28. Kolik časovek je v rozpisu letošního ročníku?

- a) žádná
- b) 1
- c) 2
- d) 3

29. Od jakého roku Tour de France finišuje na Elysejských polích?

- a) 1903
- b) 1932
- c) 1948
- d) 1975

30. Který sprinter nikdy v Paříži nezvítězil?

- a) Mark Cavendish
- b) Mario Cipollini
- c) André Greipel
- d) Dylan Groenewegen

31. Který francouzský jezdec byl od roku 1985 nejbližší vítězství na Tour (měřeno ztrátou v cíli)?

- a) Romain Bardet
- b) Laurent Fignon
- c) Bernard Hinault
- d) Bernard Thévenet

32. Kolik Švýcarů vyhrálo Tour de France (nepočítejme ročník 1999)?

- a) žádný
- b) 1
- c) 2
- d) 4

33. Jak se jmenuje nejznámější audax dálková trasa na světě?

- a) Marseille–Paříž
- b) Milán–Sanremo
- c) Paříž–Bordeaux
- d) Paříž–Brest–Paříž

34. Kdo vyhrál poslední ročník dálkového závodu Transcontinental Race?

- a) Ben Davies
- b) Emily Chappellová
- c) Fiona Kolbingerová
- d) Björn Lenhart

35. Tour de France letos dvakrát stoupá na Mont Ventoux. Na jaký kopec pojede podobným opakovaným způsobem letošní Sazka Tour (Czech Cycling Tour)?

- a) Dlouhé stráně
- b) Lysá hora
- c) Praděd
- d) Pustevny

36. Který bývalý závodník se letos stal ředitelem zmíněné Sazka Tour?

- a) Petr Benčík
- b) Jan Hruška
- c) Leopold König
- d) Lubor Tesař

37. Ve francouzštině se mu říká domestique. Jak se pomocník lídra stáje označuje v italštině?

- a) amigo
- b) fratello
- c) gregario
- d) squalo

38. Kdo je současný prezident UCI?

- a) Brian Cookson
- b) David Lappartient
- c) Christian Prudhomme
- d) Eusebio Unzué

39. Alejandro Valverde dokázal...

- a) dvacetkrát skončit mezi nejlepšími deseti na Grand Tour
- b) vyhrát Milán–Sanremo
- c) vyhrát Tour de France
- d) zúčastnit se Paříž–Roubaix

40. Alejandro Valverde vyhrál etapu už při svém debutu na Tour v roce 2005. Koho tehdy porazil ve finiši?

- a) Lance Armstronga
- b) Paola Bettiniho
- c) Pavla Padrnose
- d) Jana Ullricha

41. Když Valverde vyhrál v roce 2018 v 38 letech mistrovství světa, porazil ve finiši tři soupeře. Mezi nimi nebyl...

- a) Julian Alaphilippe
- b) Romain Bardet
- c) Tom Dumoulin
- d) Michael Woods

42. Ardenské klasiky, to je Valverdeho oblíbené teritorium. Kolik vítězství si na Amstel Gold Race, Valonském šípu a Lutych–Bastogne–Lutych dohromady připsal?

- a) 7
- b) 8
- c) 9
- d) 10

43. Tour de Suisse letos končila slavným stoupáním do jednoho z alpských „passů“. Jak se kopec, jehož povrch je dlouhé kilometry po dlažebních kostkách, jmenuje?

- a) Edelweisspitze
- b) Furka Pass
- c) Gotthard Pass
- d) Grimsel Pass

44. Kolik českých cyklistů v letošní sezoně závodí ve WorldTour?

- a) 4
- b) 5
- c) 6
- d) 7

45. Potíže se srdcem letos zpomalily Zdeňka Štybara. Kdo jiný měl ve své kariéře podobný problém?

- a) Thibaut Pinot
- b) Niki Terpstra
- c) Diego Ulissi
- d) Taco van der Hoorn

46. Jedna ze stájí pelotonu má letos silného sponzora, francouzskou automobilku. O kterou jde?

- a) Bugatti
- b) Citroën
- c) Peugeot
- d) Renault

47. Typ automobilu má ve svém názvu i tým, za nějž závodí...?

- a) Sam Bennett
- b) Egan Bernal
- c) Marc Hirschi
- d) Rigoberto Urán

48. Jakému sportu se v mládí věnoval Kasper Asgreen?

- a) drezura
- b) fotbal
- c) pole dance
- d) šipky

49. Kdo je největším fanouškem snookeru v současném pelotonu?

- a) Hugh Carthy
- b) John Degenkolb
- c) Thibaut Pinot
- d) Nairo Quintana

50. Který milovník mulletů, který má za sebou mj. deset účastí na Pekle severu, letos ukončí kariéru?

- a) Shane Archbold
- b) Mitch Docker
- c) Mikel Landa
- d) Alejandro Valverde

Neznámý cyklista,
zdroj: twitter.com/davidguenel

41A 42C 43C 44A 45C 46B 47B 48A 49A 50B
31B 32C 33D 34C 35A 36C 37C 38B 39A 40A
21A 22D 23D 24B 25C 26D 27B 28C 29D 30B
11A 12D 13A 14C 15B 16A 17B 18B 19D 20C
1C 2A 3C 4C 5B 6C 7I 8B 9B 10D

správné odpovědi!

Týmy 2021

Autor **Vojtěch Jírovec**

61

AG2R Citroën

62

Alpecin-Fenix

63

Arkéa-Samsic

64

**Astana – Premier
Tech**

65

B&B Hotels

66

**Bahrain-
Victorious**

67

BikeExchange

68

**Bora-
hansgrohe**

69

**Cofidis, Solutions
Crédits**

70

**Deceuninck-
QuickStep**

71

DSM

72

**EF Education-
Nippo**

73

Groupama-FDJ

74

**Ineos
Grenadiers**

75

**Intermarché
Wanty-Gobert**

76

**Israel StartUp
Nation**

77

Jumbo-Visma

78

Lotto Soudal

79

Movistar

80

**Qhubeka-
NextHash**

81

**Team
TotalEnergies**

82

Trek-Segafredo

83

**UAE Team
Emirates**

AG2R Citroën

Německo, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Benoit Cosnefroy	25	Francie	2	113.	–
Dorian Godon	25	Francie	debut	–	–
Oliver Naesen	30	Belgie	5	61.	–
Ben O'Connor	25	Austrálie	debut	–	–
Aurélien Paret-Peintre	25	Francie	debut	–	–
Nans Peters	27	Francie	1	65.	1
Michael Schär	34	Švýcarsko	10	43.	–
Greg van Avermaet	36	Belgie	8	28.	2

Francouzský tým si před sezonou prošel zásadní přestavbou, která se odrazila nejen v názvu, do něhož přibyla automobila Citroën. Odešel Romain Bardet, který byl pro mnohé synonymem výběru Vincenta Lavenuho. Nahradili jej jiní:

Greg van Avermaet, Bob Jungels nebo **Ben O'Connor**.

S výjimkou Jungelse jsou oba také v osmičce pro Tour de France.

Zatím to ale příliš dohromady nejde, v podstatně obměněné sestavě závodníci v bílých dresech vyhráli jen etapu na italském Giru a čtyři druhořadé francouzské závody. Tým by potřeboval úspěch jako sůl a bude spoléhat především na Van Avermaeta, že ještě jednou zavzpomíná na minulé léta. Velkým příslibem jsou také výkony **Benoita Cosnefroye** či vítěze jedné z loňských etap **Nanse Peterse**.

Alpecin-Fenix

Belgie, PT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Silvan Dillier	30	Švýcarsko	1	83.	–
Tim Merlier	28	Belgie	debut	–	–
Xandro Meurisse	29	Belgie	1	21.	–
Jasper Philipsen	23	Belgie	1	DNF	–
Jonas Rickaert	27	Belgie	debut	–	–
Kristian Sbaragli	31	Itálie	debut	–	–
Petr Vakoč	28	Česká republika	1	118.	–
Mathieu Van der Poel	26	Nizozemsko	debut	–	–

Mathieu Van der Poel ovládl cyklokros, dominuje mnoha silničním závodům a mimo jiné i úspěšně závodí na horských kolech. Skoro jako by nebylo nic, co šestadvacetiletý cyklista neumí. Teprve letos ale přijde jeho křest na nejslavnější Grand Tour. Před Van der Poelem je debut na Tour de France, kde může ovládnout s výjimkou časovek a horských klání téměř kteroukoliv etapu.

Tým Alpecin-Fenix, pro který jde rovněž o francouzský křest ohněm, přiváží do Francie schopnou sestavu, v níž k radosti českých diváků nechybí ani **Petr Vakoč**. Zkušenosti už má z roku 2016, po peripetích jeho kariéry jde kromě jiného také o odměnu za velkou vytrvalost. Vakoč ale není jediným schopným domestikem. Tým přiváží také vítěze etapy na letošním Giru **Tima Merliera** či **Jaspera Philipsena**, šampiona belgického Scheldeprijsu.

Arkéa-Samsic

Francie, PT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Warren Barguil	29	Francie	6	10.	2
Nacer Bouhanni	30	Francie	3	138.	–
Anthony Delaplace	31	Francie	7	78.	–
Élie Gesbert	25	Francie	3	78.	–
Daniel McLay	29	Velká Británie	2	170.	–
Nairo Quintana	31	Kolumbie	7	2.	3
Clément Russo	26	Francie	1	133.	–
Connor Swift	25	Velká Británie	1	106.	–

Měl se stát prvním kolumbijským vítězem Tour de France a je zcela jisté, že se jím nestane. Egan Bernal předběhl **Naira Quintanu**, když před dvěma lety získal žlutý dres. To ale neznamená, že by se Quintana vzdával a netoužil přidat vítězství v té poslední Grand Tour, která mu ještě zbývá. Nutno ale říci, že dávno už je tomu od roku 2013, kdy vtrhl na mezinárodní scénu a zatápel Chrisi Froomovi.

Letošní Quintana má daleko skromnější výsledky a ve výčtu favoritů se na něj zapomíná. Není tolik divu, vždyť naposledy byl na pódiu třítydenní akce před čtyřmi lety, v případě Tour de France je čekání ještě o rok delší. Dosáhl vrcholu a tohle už je jen jeho postupný pád? Jednatřicetiletý vrchař věří, že ne, i když letos dopředu raději oznámil jen útoky na etapy.

Astana – Premier Tech

Kazachstán, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Alex Aranburu	25	Španělsko	debut	–	–
Stefan de Bod	24	JAR	debut	–	–
Omar Fraile	30	Španělsko	3	57.	1
Jakob Fuglsang	36	Dánsko	9	7.	–
Dmitrij Gruzďev	35	Kazachstán	4	115.	–
Hugo Houle	30	Kanada	2	47.	–
Jón Izagirre	32	Španělsko	6	22.	1
Alexej Lučenko	28	Kazachstán	5	19.	1

Druhým místem na Critériu du Dauphiné zřejmě překvapil **Alexej Lučenko** ze všeho nejvíc sám sebe. Vyvozovat z toho, že kazašský závodník je nějakým velkým favoritem na pořadí Tour de France, samozřejmě nejde. Ukazuje to ale na přetrvávající sílu Astany, která znovu přiváží velké hvězdy v čele s **Jakobem Fuglsangem**.

Dánský cyklista ale v minulosti také prohlásil, že celkové klasifikace třítydenních závodů už nejsou ve středu jeho zájmu. Dočkáme se tak útoků na horské etapy? V nich by se mohlo dařit také dalším jezdcům z osmičlenného výběru, jmenovitě **Jónu Izagirreovi** a **Omaru Frailemu**. V rychlejších dojezdech není bez šancí také debutující **Alex Aranburu**.

B&B Hotels

Francie, PT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Cyril Barthe	25	Francie	1	96.	–
Franck Bonnamour	26	Francie	debut	–	–
Bryan Coquard	29	Francie	4	104.	–
Cyril Gautier	33	Francie	9	25.	–
Maxime Chevalier	22	Francie	1	136.	–
Cyril Lemoine	38	Francie	6	110.	–
Quentin Pacher	29	Francie	1	53.	–
Pierre Rolland	34	Francie	11	8.	2

Dávno je tomu, kdy **Pierre Rolland** v dresu Europcaru ohrožoval nejlepší vrchaře v pelotonu a vyhrál etapy na Alpe d'Huez a La Toussuire. Dnes je Rollandovi bezmála pětatřicet a jeho nejlepší dny jsou minulostí. Zároveň jde ale o jezdce s nesmírnou vytrvalostí, vždyť s výjimkou předminulého ročníku startuje nepřetržitě od roku 2009.

V roli jakéhosi kapitána přijíždí i letos, kdy bude znovu držet ochrannou ruku nad mladšími kolegy. Jedním z těch zkušenějších je **Bryan Coquard**, u něhož jsme si už zvykli na mnoho vítězství, která ale přichází na menších závodech: má jich už pětatřicet, ale žádné z nejvyššího okruhu WorldTour. Vyjde to letos?

Bahrain-Victorious

Bahrain, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Pello Bilbao	31	Španělsko	2	16.	–
Sonny Colbrelli	31	Itálie	4	85.	–
Jack Haig	27	Austrálie	1	38.	–
Marco Haller	30	Rakousko	5	126.	–
Matej Mohorič	26	Slovinsko	2	76.	–
Wout Poels	33	Nizozemsko	8	26.	–
Dylan Teuns	29	Belgie	1	44.	1
Fred Wright	22	Velká Británie	debut	–	–

Největší šok posledního měsíce? Nikoliv vítězství Richieho Porta na Critériu du Dauphiné, nýbrž dvě vyhrané etapy Marka Paduna tamtéž. Čtyřicetiletý Ukrajinec své vrchařské dispozice ukázal několikrát už předtím, ale rozhodně nic nenásvědčovalo tomu, že předvede něco podobného. Je tak překvapením, že Paduna tým nezařadil do osmičky pro Tour de France.

Ta je ale i bez něj našlapaná zvuknými jmény. Zatímco sláva **Wouta Poelse** šla v posledních letech trochu dolů, **Pello Bilbao** má opačnou trajektorii a po Giru, kde pomáhal k senzačnímu druhému místu Damianu Carusovi, by měl nyní jet více na sebe. Sprinty pak obstará velmi schopný **Sonny Colbrelli**, volnou ruku by mohl dostat **Dylan Teuns**.

BikeExchange

Austrálie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Luke Durbridge	30	Austrálie	6	109.	–
Amund Grøndahl Jansen	27	Norsko	3	128.	–
Lucas Hamilton	25	Austrálie	debut	–	–
Esteban Cháves	31	Kolumbie	2	23.	–
Chris Juul-Jensen	31	Dánsko	3	99.	–
Michael Matthews	30	Austrálie	5	67.	3
Luka Mezgeč	32	Slovinsko	1	88.	–
Simon Yates	28	Velká Británie	4	7.	2

Australský tým BikeExchange se vrací na Tour de France a v týmovém autobusu má několik velkých hvězd. Především jde samozřejmě o **Simona Yatese**, který na rozdíl od soupeřů už má letos v nohách třítydenní závod, když na italském Giru vybojoval třetí místo. Jeho snahy budou směřovat k jednotlivým etapám, nikoliv celkovému pořadí.

To bude úkolem pro **Lucase Hamiltona**, který se v posledních dvou sezonách etabloval mezi užší špičku pelotonu na týdenních závodech. V pětadvaceti letech má navíc svá nejlepší léta ještě před sebou. To už možná neplatí o **Estebanu Chávesovi**, maličký Kolumbijec ale ještě neřekl poslední slovo a bude útočit v horách. Naopak sprinty budou parketou pro duo **Michael Matthews, Luka Mezgeč**.

Bora-hansgrohe

Německo, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Emanuel Buchmann	28	Německo	5	4.	–
Wilco Kelderman	30	Nizozemsko	3	32.	–
Patrick Konrad	29	Rakousko	2	35.	–
Daniel Oss	34	Itálie	8	69.	–
Nils Politt	27	Německo	4	64.	–
Lukas Pöstlberger	29	Rakousko	3	132.	–
Peter Sagan	31	Slovensko	9	42.	12
Ido Schelling	23	Nizozemsko	debut	–	–

Cesty německé Bora-hansgrohe a **Petera Sagana** se po sezoně rozejdou, to nejsou žádné překvapivé zprávy. Do té doby je ale ještě čas na jednu pořádnou porci francouzských etap. Sagan už zjevně není takovou hrozbou pro ostatní jako v době, kdy mezi lety 2015 a 2017 vyhrál tři mistrovství světa. Stále se s ním ale musí počítat.

Favorit na zelený dres je tedy stále stejný, koho ale Němci přiváží spolu se Saganem? **Lukas Pöstlberger** nevíteží často, když už ale ano, stojí to vždy za to (vzpomeňme na úvodní etapu Gira 2017 nebo červnový triumf na Dauphiné). **Wilco Kelderman** bude aspirovat na celkové pořadí, zatímco volnější ruku zřejmě dostane **Nils Politt**. Bezesporu silná sestava schopná vítězství v kterékoliv etapě.

Cofidis, Solutions Crédits

Francie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Rubén Fernández	30	Španělsko	debut	–	–
Simon Geschke	35	Německo	8	25.	1
Jesús Herrada	30	Španělsko	6	20.	–
Christophe Laporte	28	Francie	6	107.	–
Guillaume Martin	28	Francie	4	11.	–
Anthony Pérez	30	Francie	3	85.	–
Pierre-Luc Périchon	34	Francie	5	42.	–
Jelle Wallays	32	Belgie	debut	–	–

Zkušenou sestavu Cofidisu (nejmladšímu závodníkovi je 28 let) bychom rozhodně neměli podceňovat. V jejím středu najdeme **Guillauma Martina**, který pokračuje ve francouzské tradici sběratelů vrchařských trikotů. Jeden získal na Vuelte a určitě není bez šancí ani na letošní Tour de France. Zařadí se ke svým předchůdcům jako Virenque, Barguil a další?

Stejně jako vrchař Martin nahání svou první vyhranou etapu stejně starý sprinter **Christophe Laporte**. Nebyl od ní daleko, v loňském roce dojel v etapě čtvrtý a v roce 2018 dokonce v Pau finišoval na druhém místě. Vítězství mu ale zatím i po šesti startech uniká. To neplatí o nejstarším a nejzkušenějším členovi sestavy Cofidisu, německém vrchaři **Simonu Geschkem**. Ten v pětatřiceti pojede už podeváté.

Deceuninck-QuickStep

Belgie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Julian Alaphilippe	29	Francie	4	5.	5
Kasper Asgreen	26	Dánsko	2	114.	–
Davide Ballerini	26	Itálie	debut	–	–
Mattia Cattaneo	30	Itálie	debut	–	–
Mark Cavendish	36	Velká Británie	12	130.	30
Tim Declercq	32	Belgie	2	127.	–
Dries Devenyns	37	Belgie	6	46.	–
Michael Mörköv	36	Dánsko	5	93.	–

Ať se děje, co se děje, ať v cyklistickém sportu nastala jakákoliv etapa, můžeme si být jisti, že belgický QuickStep bude u toho. Patrick Lefevere vede tým desítky let, a ačkoliv s ním mnozí často (a zásadně) nesouhlasí, pochybovat o jeho schopnostech zkrátka a dobře nelze. A nejinak tomu pravděpodobně bude i po letošní Tour.

Lefeverův „Wolfpack“ přijíždí v silné sestavě, v ní ale překvapivě schází Sam Bennett. A kdo se nachází na jeho místě? Veterán **Mark Cavendish**, který se z prakticky již odepsaného někdejšího šampiona dokázal vrátit až mezi elitu pelotonu. Už jen Cavendishova účast je velkým příběhem, nyní uvidíme, jak si šestatřicetiletý vítěz 30 francouzských etap povede.

DSM

Německo, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Tiesj Benoot	27	Belgie	4	20.	–
Cees Bol	25	Nizozemsko	2	140.	–
Mark Donovan	22	Velká Británie	debut	–	–
Nils Eekhoff	23	Nizozemsko	debut	–	–
Sören Kragh Andersen	26	Dánsko	3	52.	2
Joris Nieuwenhuis	25	Nizozemsko	1	103.	–
Casper Pedersen	25	Dánsko	1	92.	–
Jasha Sütterlin	28	Německo	1	120.	–

Je to deset měsíců od doby, kdy Marc Hirschi, **Sören Kragh Andersen** a další terorizovali peloton Tour de France. Tým ještě pod názvem Sunweb vyhrál tři etapy a nadchl útočným stylem cyklistiky. Jenže Hirschi je už dávno v jiném týmu a v kolonce vítězství se u DSM (nové jméno) krčí pouhá jednička za březnovou výhru na Paříž–Nice.

Není to tak lehká sezona, ale ještě je tu spousta příležitostí, jak to změnit. DSM na Tour počítají znovu s Kragh Andersenem, nechybí ani **Tiesj Benoot** nebo sprinter **Cees Bol**. To také budou jejich největší karty v boji o etapová vítězství. Do úniků se bude snažit dostat také Němec **Jasha Sütterlin** nebo debutující mladá dvojice **Mark Donovan, Nils Eekhoff**.

EF Education-Nippo

USA, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Stefan Bissegger	22	Švýcarsko	debut	–	–
Magnus Cort	28	Dánsko	2	68.	1
Ruben Guerreiro	26	Portugalsko	debut	–	–
Sergio Higuita	23	Kolumbie	1	DNF	–
Neilson Powless	24	USA	1	56.	–
Jonas Rutsch	23	Německo	debut	–	–
Rigoberto Urán	34	Kolumbie	7	2.	1
Michael Valgren	29	Dánsko	6	44.	–

Jedničkou amerického týmu EF Education-Nippo je znovu jednoznačně **Rigoberto Urán**, který se na červnovém Švýcarsku po čase znovu výrazněji připomněl celkovým druhým místem. Na co to bude kolumbijskému veteránovi ve Francii stačit? Těžko říci, Urán ale už za sebou má jedno celkové druhé místo a zkušeností má na rozdávání. K ruce bude mít mladíky **Sergia Higuitu** a **Neilsona Powlesse**.

Snad ještě více šancí na pořádný úspěch ale paradoxně bude mít vůbec nejmladší člen vybrané osmičky, dvaadvacetiletý debutant **Stefan Bissegger**. Švýcarský mladík ve své první sezoně mezi profesionály září. Vyhrál časovku na Paříž–Nice a na již zmíněném závodě Kolem Švýcarska dokonce zvítězil i v klasické etapě do Gstaadu. Pozor na Stefana Bisseggera.

Groupama-FDJ

Francie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Bruno Armirail	27	Francie	debut	–	–
Arnaud Démare	29	Francie	4	138.	2
David Gaudu	24	Francie	3	13.	–
Jacopo Guarnieri	33	Itálie	4	144.	–
Ignatas Konovalovas	35	Litva	2	127.	–
Stefan Küng	27	Švýcarsko	4	53.	–
Valentin Madouas	24	Francie	1	27.	–
Miles Scotson	27	Austrálie	debut	–	–

Žádný Thibaut Pinot. Francouzští příznivci se už víceméně smířili s tím, že jejich „nastupující generace“, která na začátku desátých let pronikla do pelotonu, Tour de France zřejmě nikdy nevyhraje. Pinot i Romain Bardet byli blízko, ale zároveň vždy narazili na soupeře, kteří byli ještě o jednu (nebo i víc) úroveň výš. Warrena Barguila zase hlavně bavilo útočit na etapy.

A tak se francouzské naděje upírají zase na dalšího v řadě, kterým je momentálně **David Gaudu**. Bude to on, kdo ukončí téměř čtyřicetileté čekání na vítězství? Čtyřicetiletý Gaudu je velkým příslibem, vyhrál etapy na Vuelte a bojoval o triumf na belgických ardenských klasikách. Ale vyhrát Tour? To je ještě někde jinde.

Ineos Grenadiers

Velká Británie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Richard Carapaz	28	Ekvádor	1	13.	–
Jonathan Castroviejo	34	Španělsko	6	24.	–
Tao Geoghegan Hart	26	Velká Británie	debut	–	–
Michał Kwiatkowski	31	Polsko	7	11.	1
Richie Porte	36	Austrálie	10	3.	–
Luke Rowe	31	Velká Británie	6	128.	–
Geraint Thomas	35	Velká Británie	10	1.	3
Dylan van Baarle	29	Nizozemsko	5	46.	–

Pět roků jejich nepřetržité vlády nad Tour de France sice vloni skončilo, ale cyklistické „impérium“ s názvem Ineos Grenadiers je po roce znovu zpátky. Tentokrát bez Ešana Bernala, který zvítězil na Gira, zato s **Geraintem Thomasem**, **Richiem Portem**, **Tao Hartem**, **Richardem Carapazem**, **Michalem Kwiatkowským** a dalšími all stars světové cyklistiky.

Ineos ovládl tradiční test na Dauphiné, i když to nebyl Velšan Thomas, ale tasránský vrchař Porte, kdo nakonec vystoupal až na nejvyšší příčku. Tým to nemusí vůbec trápit, spíš naopak: síla v britské stáji je taková, že jeden jezdec může bez potíží takto zaskočit za druhého. Zajímavou „divokou kartou“ může být vítěz loňského Gira, londýnský vrchař Hart.

Intermarché Wanty-Gobert

Belgie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Jan Bakelants	35	Belgie	5	18.	1
Jonas Koch	27	Německo	1	125.	–
Louis Meintjes	29	JAR	3	8.	–
Lorenzo Rota	26	Itálie	debut	–	–
Boy van Poppel	33	Nizozemsko	1	144.	–
Danny van Poppel	27	Nizozemsko	2	DNF	–
Loïc Vliegen	27	Belgie	debut	–	–
Georg Zimmermann	23	Německo	debut	–	–

Belgický tým vstupuje do Tour de France s podobnými cíli jako předtím na Giro d'Italia, tedy vyhrát některou z etap prostřednictvím úniků. V Itálii se to podařilo, Taco van der Hoorn vyhrál krásným způsobem třetí etapu, když přechytračil celý peloton, a stal se miláčkem cyklistického publika.

Van der Hoorn tu není, Belgičané ale mohou počítat třeba s **Janem Bakelantsem**, který už má s vítězstvím na „Staré dámě“ své zkušenosti (v roce 2013 dokonce i vezl žlutý dres). V horách by měl útočit **Louis Meintjes**, jehož poslední roky jsou ale zklamáním za zklamáním. Rychlejší dojezdy pak obstará zkušený **Danny van Poppel**, který bude mít na Tour i svého staršího bratra Boye.

Israel StartUp Nation

Israel, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Guillaume Boivin	32	Kanada	debut	–	–
Chris Froome	36	Velká Británie	8	1.	7
Omer Goldstein	24	Izrael	debut	–	–
André Greipel	38	Německo	10	123.	11
Reto Hollenstein	35	Švýcarsko	4	75.	–
Daniel Martin	34	Irsko	8	6.	2
Michael Woods	34	Kanada	1	32.	–
Rick Zabel	27	Německo	3	145.	–

Za tři roky, kdy **Chris Froome** chyběl ve startovním poli Tour de France, se mnohé změnilo. Šestatřicetiletý Brit už zdaleka není takovou hrozbou, jako tomu bylo dříve. Dokonce by se dalo říci, že jeho postupný návrat po těžkém zranění budil někdy až politování. Vždyť vidět někdejšího šampiona, jak si z vrchařské skupiny vystupuje mezi prvními, budilo především lítost.

Froome tak bude ve Francii tentokrát úplně v jiné roli jakéhosi kapitána sestavy týmu Israel StartUp Nation. Pozici lídra převezme **Michael Woods**, který se s trochou vůle klidně může ve druhé etapě na Mur de Bretagne obléknout do žlutého dresu. Velice zkušená osmička jezdců (hned šesti cyklistům je 32 let a více) obsahuje také **Daniela Martina** a **Andrého Greipela**.

Jumbo-Visma

Nizozemsko, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Robert Gesink	35	Nizozemsko	9	5.	–
Steven Kruijswijk	34	Nizozemsko	5	3.	–
Sepp Kuss	26	USA	1	15.	–
Tony Martin	36	Německo	12	36.	5
Primož Roglič	31	Slovinsko	3	2.	3
Mike Teunissen	28	Nizozemsko	2	101.	1
Wout van Aert	26	Belgie	2	20.	3
Jonas Vingegaard	24	Dánsko	debut	–	–

Primož Roglič je zpět. Po fatální porážce, kterou mu před necelým rokem zasadil **Tadej Pogačar**, má slovinský jezdec další šanci. V dokumentu „Žlutý kód“, který sledoval loňskou Tour z pohledu nizozemské stáje, jsme měli možnost vidět údiv až skepsi nad Pogačarovým výkonem, kterou vyjadřoval především Tom Dumoulin. Ne tak Roglič, který se zachoval jako dokonalý gentleman.

Ještě v šoku šel na Planině krásných dívek soupeřovi gratulovat a určitě i tímto gestem si získal nové fanoušky. To všechno je ale loňská historie. Roglič od té doby vyhrál Lutych–Bastogne–Lutych, třítýdenní Vueltu i týdenní závod v Baskicku, jen pády jej pak připravily o triumf na Paříž–Nice. O velkém favoritovi je tak znovu jasno. V týmu je i **Tony Martin**, který jede svou třináctou Tour.

Lotto Soudal

Belgie, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Jasper de Buyst	27	Belgie	3	118.	–
Thomas de Gendt	34	Belgie	8	40.	2
Caleb Ewan	26	Austrálie	2	132.	5
Philippe Gilbert	38	Belgie	10	38.	1
Roger Kluge	35	Německo	4	139.	–
Harry Sweeny	22	Austrálie	debut	–	–
Tosh van der Sande	30	Belgie	debut	–	–
Brent van Moer	23	Belgie	debut	–	–

Když **Caleb Ewan** v průběhu osmé etapy odstupoval z letošního Giro d'Italia, možná ani netušil, jakou bouři (ve sklenici vody) to vyvolá. Jeho konec na italském závodě, kde předtím vyhrál dvě etapy, samozřejmě nepotěšil jak organizátory, tak mnohé slavné postavy cyklistiky, mj. i Eddyho Merckxe. Podle něj šlo o neúctu.

Marně Ewan vysvětloval, že mu v pokračování zabránily zdravotní problémy. Ve Francii si nyní bude moci napravit pošramocenou reputaci. „Kapesní raketa“ bude mít zvučné soupeře, málokdo se mu ale v absolutní rychlosti a mrštnosti vůbec může rovnat. K pěti dosavadním triumfům pravděpodobně na Tour přibudou další, je jen otázka kolik.

Movistar

Španělsko, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Jorge Arcas	28	Španělsko	debut	–	–
Imanol Erviti	37	Španělsko	11	74.	–
Iván García Cortina	25	Španělsko	1	114.	–
Miguel Ángel López	27	Kolumbie	1	6.	1
Enric Mas	26	Španělsko	2	5.	–
Marc Soler	27	Španělsko	3	21.	–
Alejandro Valverde	41	Španělsko	13	3.	4
Carlos Verona	28	Španělsko	2	19.	–

Určitě to chtělo odvahu. Nechat filmový štáb nahlédnout do útrob cyklistického týmu v těch nejkřizovějších momentech, kdy se nic nedaří a nálada je pod psa, k tomu by rozhodně mnozí nesvolili. Ne tak Movistar, o jehož fungování dnes máme větší představu díky dvěma řadám seriálu „El Día Menos Pensado“.

Ukazují mnoho peprných a kontroverzních momentů, nakonec si ale uvědomíme, že jde zkrátka o chybující lidi postavené do někdy zcela nemožných situací. Zatímco Ineos Grenadiers mnohdy budí dojem vycizelovaných robotů, lidé z Movistaru jsou jako rozhádaní sousedé odvedle. Jaké pokračování napíší ve Francii **Enric Mas** a spol?

Qhubeka-NextHash

JAR, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Carlos Barbero	30	Španělsko	debut	–	–
Sean Bennett	25	USA	debut	–	–
Victor Campenaerts	29	Belgie	debut	–	–
Simon Clarke	34	Austrálie	5	61.	–
Nic Dlamini	25	JAR	debut	–	–
Michael Gogl	27	Rakousko	3	113.	–
Sergio Henao	33	Belgie	3	12.	–
Max Walscheid	28	Německo	1	134.	–

Díky jejich charitativním aktivitám se dá říci, že málokterý tým si v pelotonu zaslouží své místo tolik jako Qhubeka-NextHash. Ne vždycky se to promítne do výsledků a tým byl v některých letech poblíž chvostu žebříčku WorldTour, každé vítězství stáje Douga Rydera je ale také trochu triumfem pro tisíce dětí, které od nadace například dostanou jízdní kola.

Výhry by rozhodně mohly přijít i letos, neboť po skvělém Giro d'Italia je zpátky **Victor Campenaerts**. Přičtème velmi schopného **Michaela Gogla**, který se navzdory své výšce (186 cm) drží v kopcích těch nejlepších a letos byl šestý na Strade Bianche, a taktéž obrovitého spurtera **Maxe Walscheida**. Vrcháře má tým také znamenitého, vrací se totiž **Sergio Henao**.

Team TotalEnergies

Francie, PT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Edvald Boasson Hagen	34	Norsko	10	53.	3
Jérémy Cabot	29	Francie	debut	–	–
Victor de la Parte	35	Španělsko	debut	–	–
Fabien Doubey	27	Francie	debut	–	–
Pierre Latour	27	Belgie	3	13.	–
Cristián Rodríguez	26	Španělsko	debut	–	–
Julien Simon	35	Francie	7	87.	–
Anthony Turgis	27	Francie	3	108.	–

Francouzské druhodivizní týmy nejezdí na Tour de France jen o výsledky, zdaleka ne. Hlavně jde o to se ukázat: fanouškům, ale možná ještě více sponzorům. Protože být na „Staré dámě“ neviditelný, to by byl v případě týmu, který se před startem Tour jemně přejmenoval na TotalEnergies, a dalších francouzských výběrů hlavní hřích.

Proto až uvidíme ony „sebevražedné“ úniky v rovinatých dnech a v nich povědomé dresy nešťastníků, kteří před pelotonem objedou stovky kilometrů, pamatujme, že to všechno má svůj důvod. TotalEnergies kromě toho mají i schopnosti do dojezdů s **Edvaldem Boassonem Hagenem**, který jede už svou jedenáctou Tour.

Trek-Segafredo

USA, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Julien Bernard	29	Francie	2	30.	–
Kenny Elissonde	29	Francie	1	25.	–
Bauke Mollema	34	Nizozemsko	10	6.	1
Vincenzo Nibali	36	Itálie	8	1.	6
Mads Pedersen	25	Dánsko	1	124.	–
Toms Skujinš	30	Lotyšsko	3	81.	–
Jasper Stuyven	29	Belgie	4	43.	–
Edward Theuns	30	Belgie	3	88.	–

Na Tour de France letos najdeme hned čtyři bývalé vítěze, jedním z nich je také **Vincenzo Nibali**. Od jeho jednoznačného triumfu v roce 2014 ale už uplynulo sedm let a po posledních sezonách už mnozí sicilského vrchaře zařadili do starého železa. Na celkové vítězství už to zřejmě nebude, Nibali ale rozhodně má ještě v rukávu nějaké trumfy.

Sestava Treku-Segafredo ale spíše vypadá jako skupina lovců etap. Vždyť koho v ní najdeme: **Bauke Mollema** už na celková pořadí rezignoval, **Mads Pedersen** zase exceluje v klasikářských dojezdech. **Jasper Stuyven** letos zaskočil všechny a vyhrál Monument Milán–Sanremo, zatímco **Kenny Elissonde** dokáže zlobit v kopcích. Ve všech terénech bude mít tým své karty.

UAE Team Emirates

SAE, WT

JMÉNO	VĚK	NÁRODNOST	STARTY	NEJLÉPE	VÍTĚZSTVÍ
Mikkel Bjerg	22	Dánsko	debut	–	–
Rui Costa	34	Portugalsko	9	18.	3
Davide Formolo	28	Itálie	1	DNF	–
Marc Hirschi	22	Švýcarsko	1	54.	–
Vegard Stake Längen	32	Norsko	3	82.	–
Rafal Majka	31	Polsko	5	19.	3
Brandon McNulty	23	USA	debut	–	–
Tadej Pogačar	22	Slovinsko	1	1.	3

Mnozí, a to i ti, kteří si pamatují Tour de France 1989, označili loňský obrat v celkovém pořadí za nejdramatičtější a nejvíce překvapivý závěr francouzského závodu. **Tadej Pogačar** předvedl nemožné a stal se druhým nejmladším vítězem „Staré dámy“ v celé její více než stoleté historii. Jen Henri Cornet, jemuž k triumfu v roce 1904 pomohla diskvalifikace čtyř soupeřů, byl mladší.

Budoucnost ukáže, jestli se dramatické úspěchy z Pogačarova mládí ještě nestanou závažím na jeho zádech. Prozatím tomu ale nic nenasvědčuje. Slovinec je ve skvělé formě i letos, a dokonce si dovilil udělat jednu netradiční věc, tedy vynechat tradiční generálky na Dauphiné a ve Švýcarsku a místo toho objet domácí závod Kolem Slovinska. Který, jak jinak, s přehledem vyhrál.

Statistiky 2021

VÍTĚZOVÉ TOUR DE FRANCE

- 4 • Chris Froome (2013, 2015-2017)
- 1 • Vincenzo Nibali (2014)
- 1 • Geraint Thomas (2018)
- 1 • Tadej Pogačar (2020)

23

Počet týmů

2

Počet individuálních časovek

NEJVÍCE VÍTĚZSTVÍ NA GRAND TOUR

- 7 • Chris Froome
- 4 • Vincenzo Nibali
- 2 • Nairo Quintana
- 2 • Primož Roglič

184

Počet závodníků

6

Počet horských etap

8

Počet sprinterských etap

NEJVÍCE VYHRANÝCH ETAP

- 30 • Mark Cavendish (Deceuninck-QuickStep)
- 12 • Peter Sagan (Bora-hansgrohe)
- 11 • André Greipel (Israel StartUp Nation)

27

Počet národností

Nejvíce týmových výher v sezoně 2020

NEJDÉLE VE ŽLUTÉM DRESU

- 59 dní • Chris Froome (Israel StartUp Nation)
- 19 dní • Vincenzo Nibali (Trek-Segafredo)
- 16 dní • Julian Alaphilippe (DCQ)

33

22

17

Nejvíce zástupců

NEJVÍCE STARTŮ

- 13 • Alejandro Valverde (Movistar)
- 12 • Mark Cavendish (Deceuninck-QuickStep)
- 12 • Tony Martin (Jumbo-Visma)
- 11 • Imanol Erviti (Movistar)
- 11 • Pierre Rolland (B&B Hotels)

32

27

20

27 km

Nejkratší etapa

5. etapa • Changé
– Laval (časovka)

249 km

Nejdelší etapa

7. etapa
Vierzon – Le Creusot

3417 km

celková délka

2408 m. n. m.

Nejvyšší bod

Port d'Envalira

NEJVÍCE STARTŮ NA GRAND TOUR

28 • Alejandro Valverde (Movistar)

25 • Imanol Erviti (Movistar)

24 • Vincenzo Nibali (Trek-Segafredo)

NEJMLADŠÍ ZÁVODNÍK

22 let a 14 dní • Fred Wright (Bahrain-Victorious)

22 let a 42 dní • Maxime Chevalier (B&B Hotels)

22 let a 85 dní • Mark Donovan (DSM)

NEJSTARŠÍ ZÁVODNÍK

41 let a 62 dní • Alejandro Valverde (Movistar)

38 let a 357 dní • Philippe Gilbert (Lotto-Soudal)

38 let a 346 dní • André Greipel (Israel StartUp Nation)

NEJSTARŠÍ DEBUTANT

35 let a 4 dny • Victor De la Parte (TotalEnergies)

32 let a 46 dní • Jelle Wallays (Cofidis)

32 let a 32 dní • Guillaume Boivin (ISN)

NEJVÍCE LETOS ODJETÝCH ZÁVODNÍCH KILOMETRŮ

7389 • Bauke Mollema (Trek-Segafredo)

7283 • Max Walscheid (Qhukeba-Assos)

7098 • Vincenzo Nibali (Trek-Segafredo)

NEJVÍCE VÝHER V SEZONĚ 2021

8 • Tadej Pogačar (UAE Team Emirates)

8 • Arnaud Démare (Groupama-FDJ)

6 • Tim Merlier (Alpecin-Fenix)

6 • Mathieu Van der Poel (Alpecin-Fenix)

POŘADÍ JEDNOTLIVCŮ V UCI WORLDTOUR

1. Primož Roglič (Jumbo-Visma)

2. Tadej Pogačar (UAE Team Emirates)

3. Wout van Aert (Jumbo-Visma)

Nejmladší týmy

25 let
230 dní

26 let
280 dní

27 let
139 dní

Nejstarší týmy

33 let
44 dní

31 let
333 dní

31 let
157 dní

Etapy 2021

Autor **Vojtěch Jírovec**

1. etapa

Brest – Landerneau

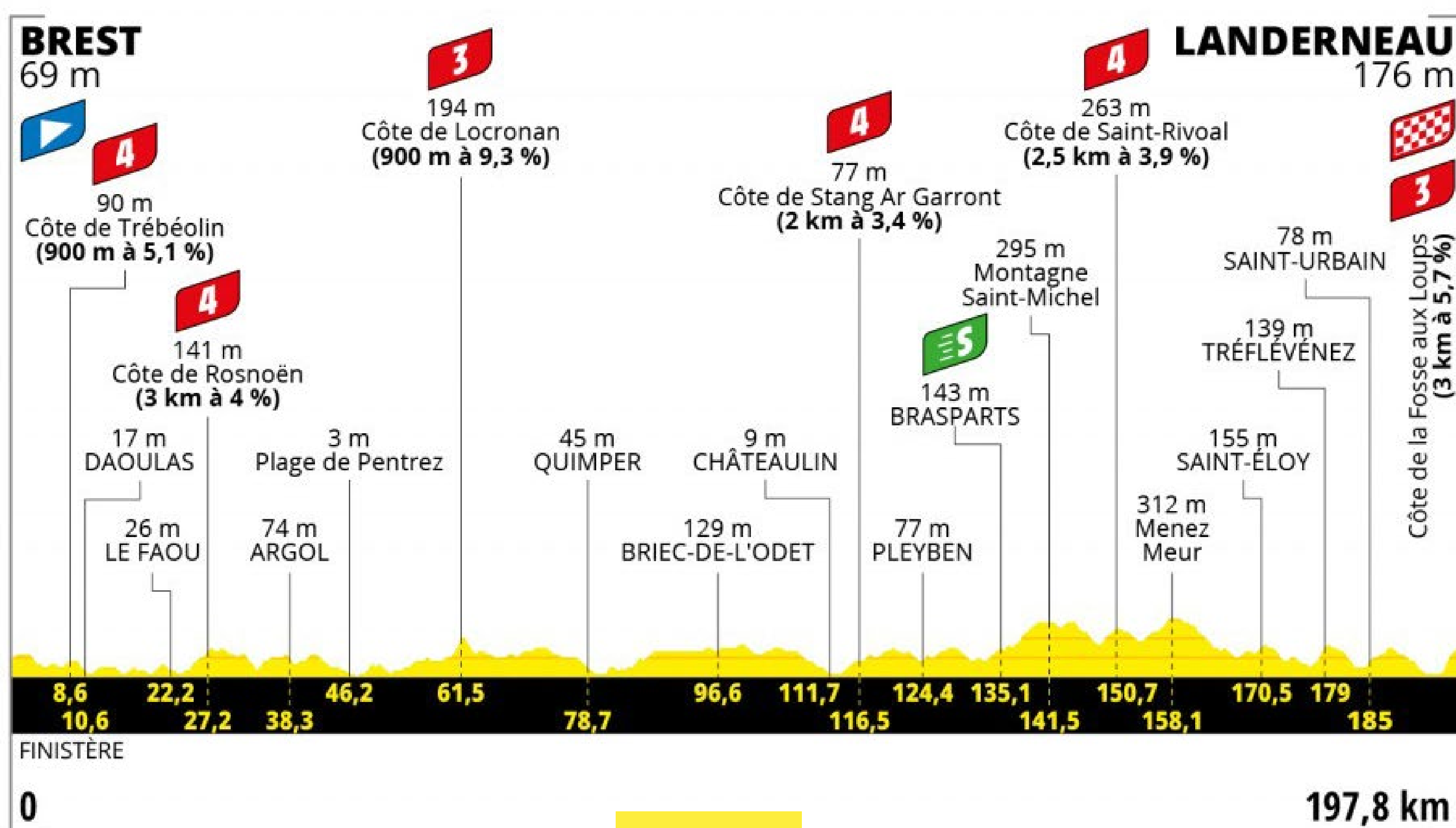
sobota 26. června
197,8 km

Máte za to, že Tour de France je jakýmsi milníkem cyklistické dlouhověkosti a vytrvalosti tváří v tvář měnícímu se světu? Jistě máte pravdu, ovšem jsou tu s námi závody s ještě delší historií. Na startu letošního ročníku skutečně k jednomu z nich nebudeme mít daleko. Přístavní Brest se dokonce skví v názvu onoho klání: mytické Paříž–Brest–Paříž.

Poprvé se na jeho 1200 kilometrů dlouhou trasu vydali závodníci před sto třiceti lety a vítěznému Charlesu Terrontovi trvalo její zdolání 71 hodin a 22 minut. Zajímavostí je, že organizaci závodu obstarával list

Le Petit Journal a jeho šéfredaktor Pierre Giffard, který se „proslavil“ jako konkurent novin L'Auto vedených Henrim Desgrangem, jenž o dvanáct let později založil Tour de France.

Dnes přežívá Paříž–Brest–Paříž nikoliv coby klání profesionálních cyklistů, jezdí se tu ale pořád formou audaxu či dálkových závodů (ne nadarmo tu před dvěma lety finišoval Transcontinental Race). Peloton Tour de France ovšem Brest nemá jako cíl, nýbrž jako samotný začátek své letošní cesty. Ta se zastaví až v Paříži po 3400 kilometrech.

2. etapa

Perros-Guirec – Mur de Bretagne

neděle 27. června

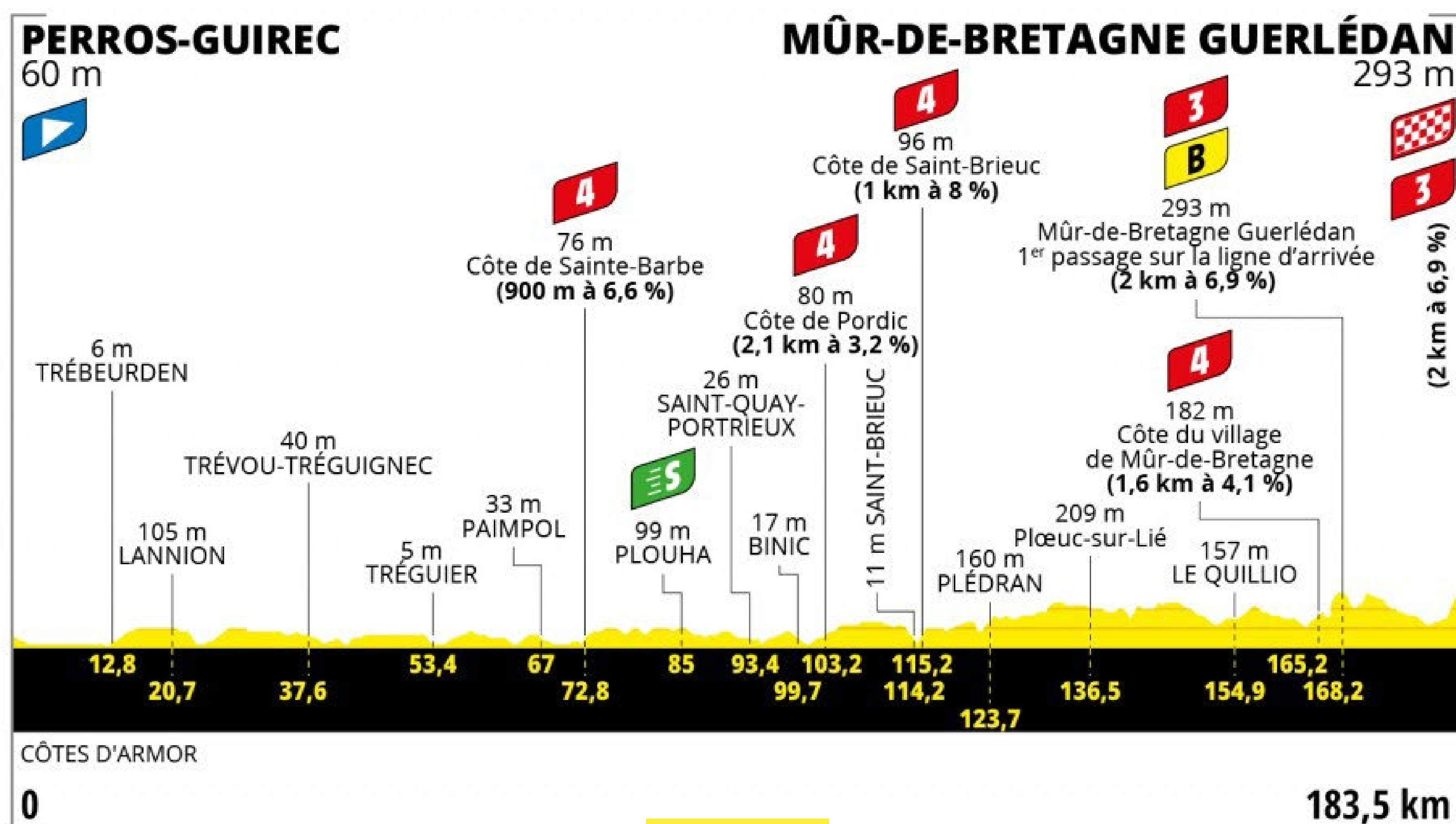
183,5 km

Mnozí jsou toho mínění, že organizátor ASO vymyslel před několika lety začátek letošní Tour de France tak, aby se Julian Alaphilippe třetí rok po sobě mohl obléknout do žlutého dresu. Pokud se mu to nepodařilo na Cote de la Fosse aux Loups, kde končil úvodní den, má další příležitost ve druhé etapě na „Bretaňské zdi“: Mur de Bretagne.

Za poslední dekádu tu cyklisté v rámci „Staré dámy“ finišují už počtvrté (minulými vítězi jsou

Cadel Evans v roce 2011, kdy celou Tour de France vyhrál, a Alexis Vuillermoz s Danem Martinem, jemuž patřila poslední návštěva před třemi lety). V loňském roce sem také zavítala bretaňská klasika Plouay, kterou ve sprintu vyhrál Michael Matthews. Bretaňskou zeď ale jezdci překonali už v úvodu dne.

Dva kilometry dlouhý a sedmi procenty stoupající kopec sedí Alaphilippovým parametrům, i když čerstvě devětadvacetiletý mistr světa by si zřejmě přál ještě nějaká ta procenta navíc. Útočit zde ale klidně může třeba také Primož Roglič, v kalendáři má dnešní den zaškrtnutý jistě i takový Mathieu Van der Poel, který jede svou první Tour.

3. etapa

Lorient – Pontivy

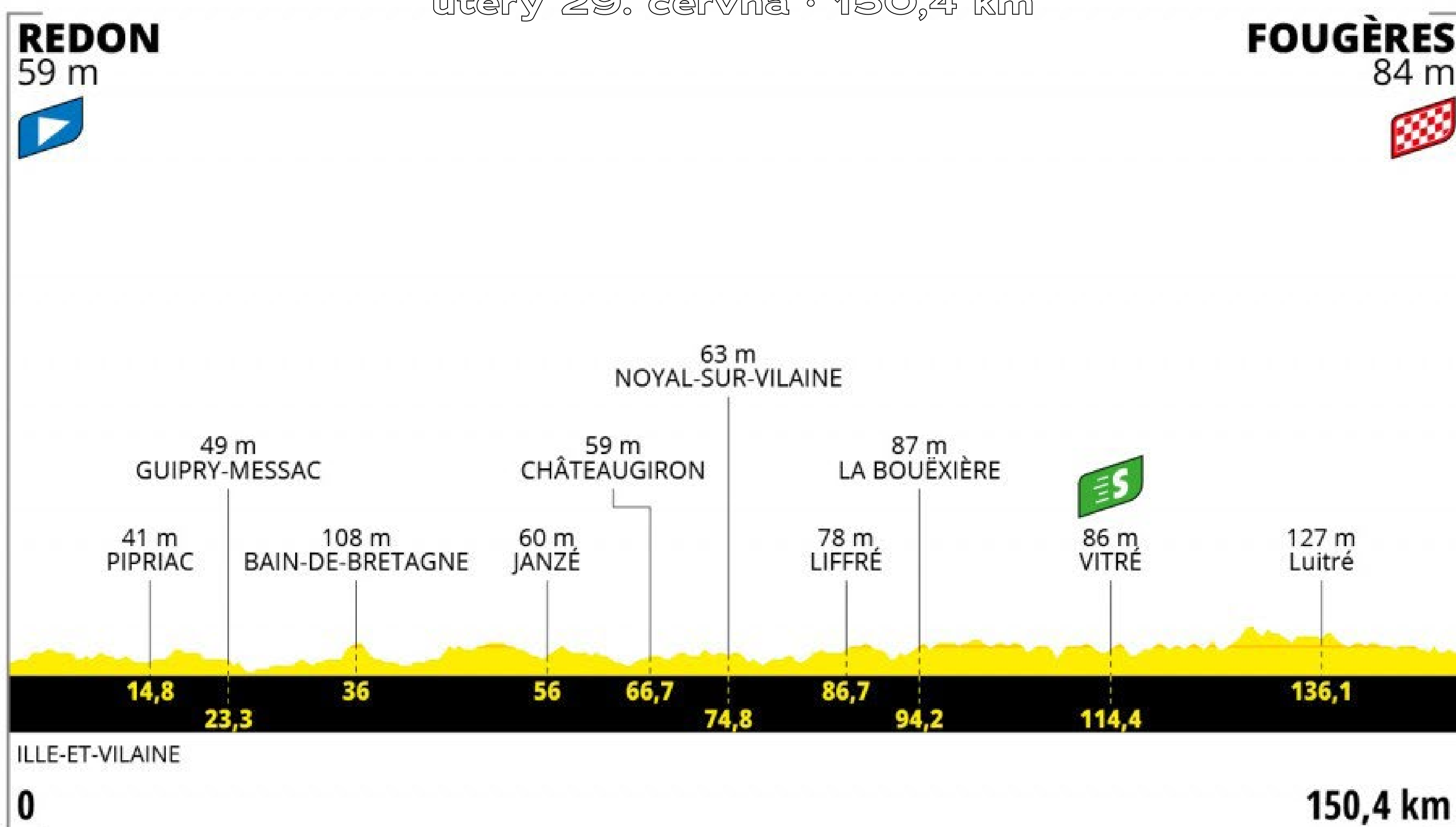
pondělí 28. června · 182,9 km

Redon – Fougères

4. etapa

úterý 29. června · 150,4 km

5. etapa

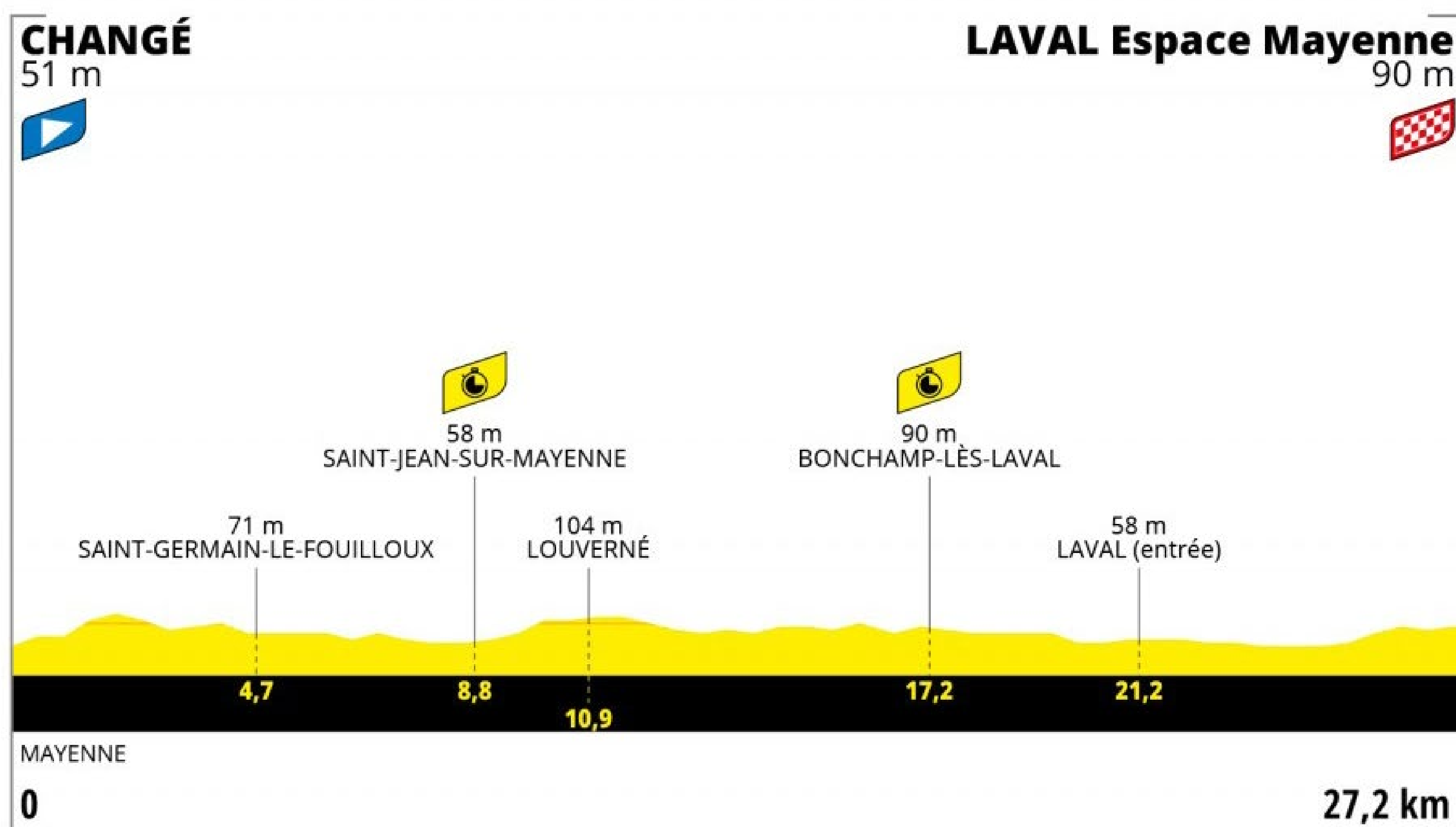
Changé – Laval

středa 30. června
27 km
ITT

Po dvojici rovinatých etap, v nichž se poprvé představí letošní sprinterské pole, přichází den, kterých jsme v minulých letech na Tour de France tolik neviděli. Časovkářských kilometrů ubývalo pod vedením Christiana Prudhomme obecně, a když už nějaké byly, tak většinou horské (viz loňský výjezd na La Planche des Belles Filles).

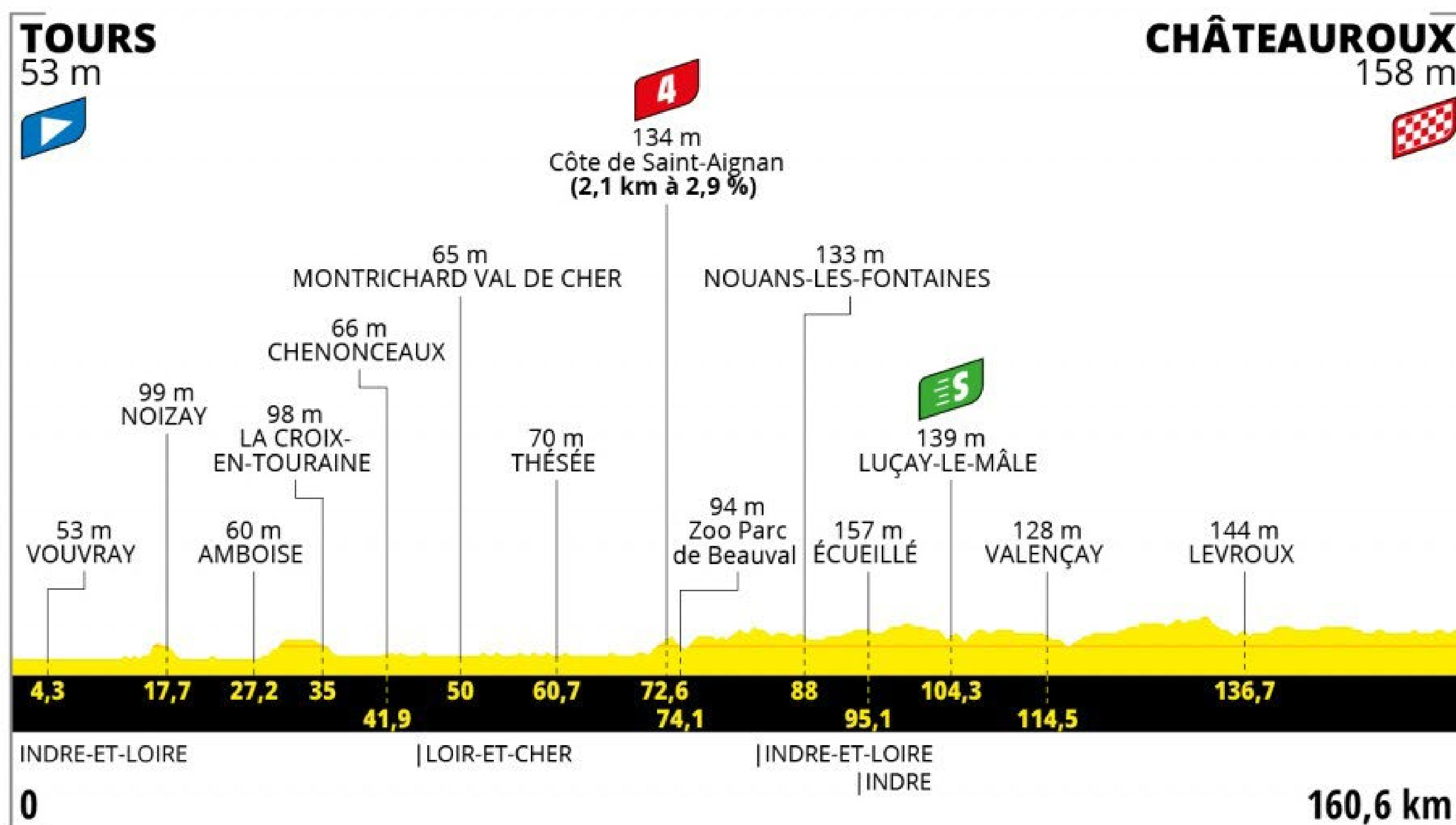
Letos je tomu jinak a coby diváci se dočkáme hned 58 kilometrů v režimu jízdy proti chronometru. V páté etapě přijde první z dvojice časovek: rovinatý test mezi městy Changé a Laval. Zajímavé bude, jak obě etapy zamíchají dynamikou závodu, tedy kolik času ztratí ryzí vrchaři, kteří budou své manko muset nahánět v horských dnech.

Na Tour de France sice schází Filippo Ganna, který by musel být favoritem číslo jedna, avšak startovní pole je i tak plné schopných časovkářů. Stejně jako Ganna jich několik jezdí v dresu Ineosu Grenadiers, především Geraint Thomas, který bude chtít získat čas na své soupeře v celkovém pořadí. Ten samý cíl má ale další výborný časovkář Primož Roglič.

Tours – Chateauroux

čtvrtek 1. července • 160,6 km

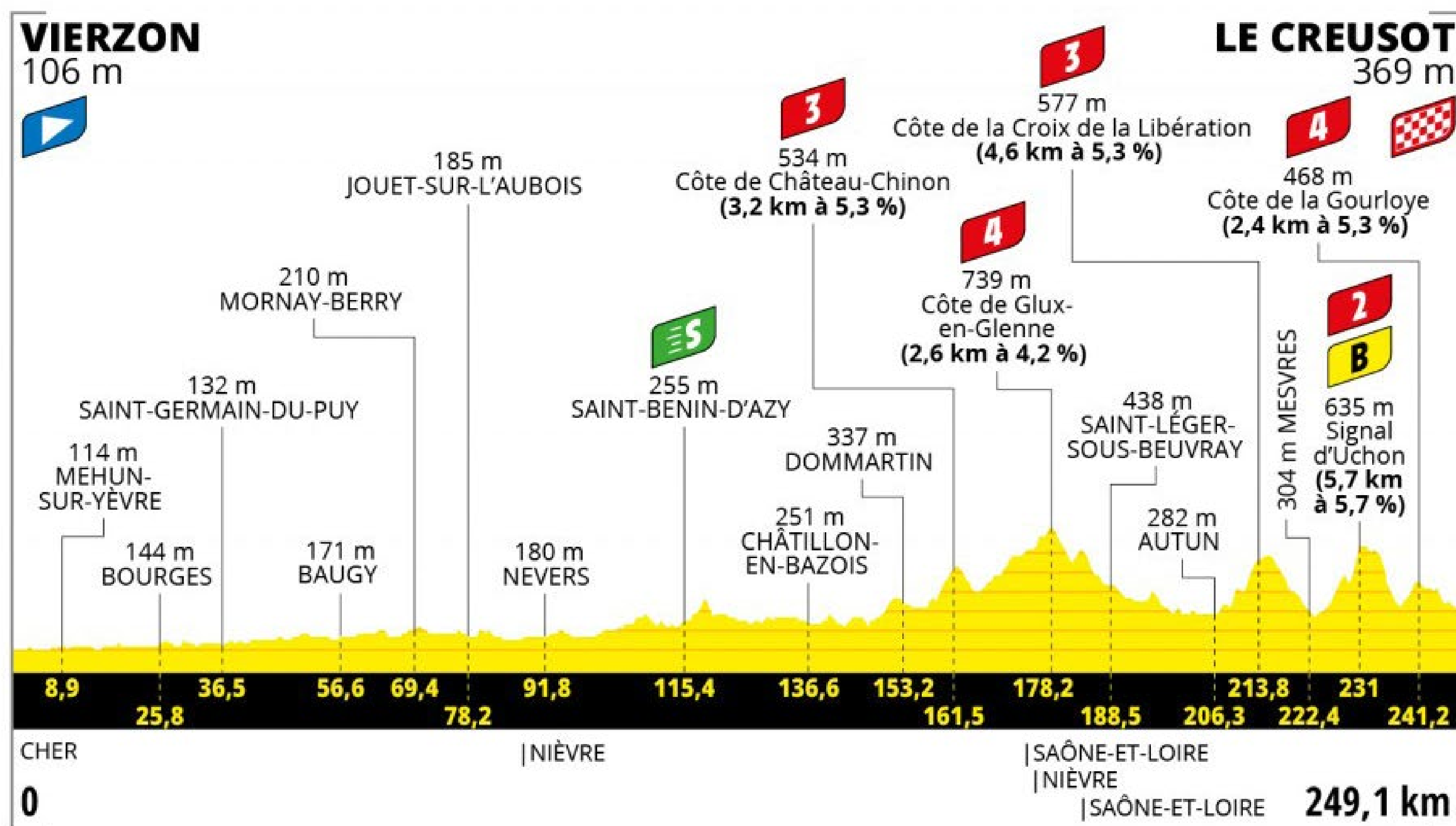

7. etapa

Vierzon – Le Creusot

pátek
2. července
249,1 km

Nejdelší etapa nejen letošní Tour de France, ale celých posledních dvou dekad slavného závodu. Taková pověst předchází sedmý den závodu, 249 kilometrů dlouhou štreku mezi Vierzonem a Le Creusot. Po cestě závodníci nastoupají více než tři tisíce metrů převýšení (více z nich bude v druhé polovině dne), aby vše rozhodlo téměř šestikilometrové stoupání s prudkým závěrem.

Jedním slovem: uff! Naposledy byla etapa delší v roce 1991, tehdy cyklisté museli ujet 286 kilometrů. Distancí je tak sedmý den letošní Tour bližší klasikářským závodům, ty ale nepřicházejí na konci prvního týdne tak náročného závodu. Bude to chtít v první řadě výdrž a velkou odolnost, tedy stěžejní schopnosti těch nejlepších závodníků.

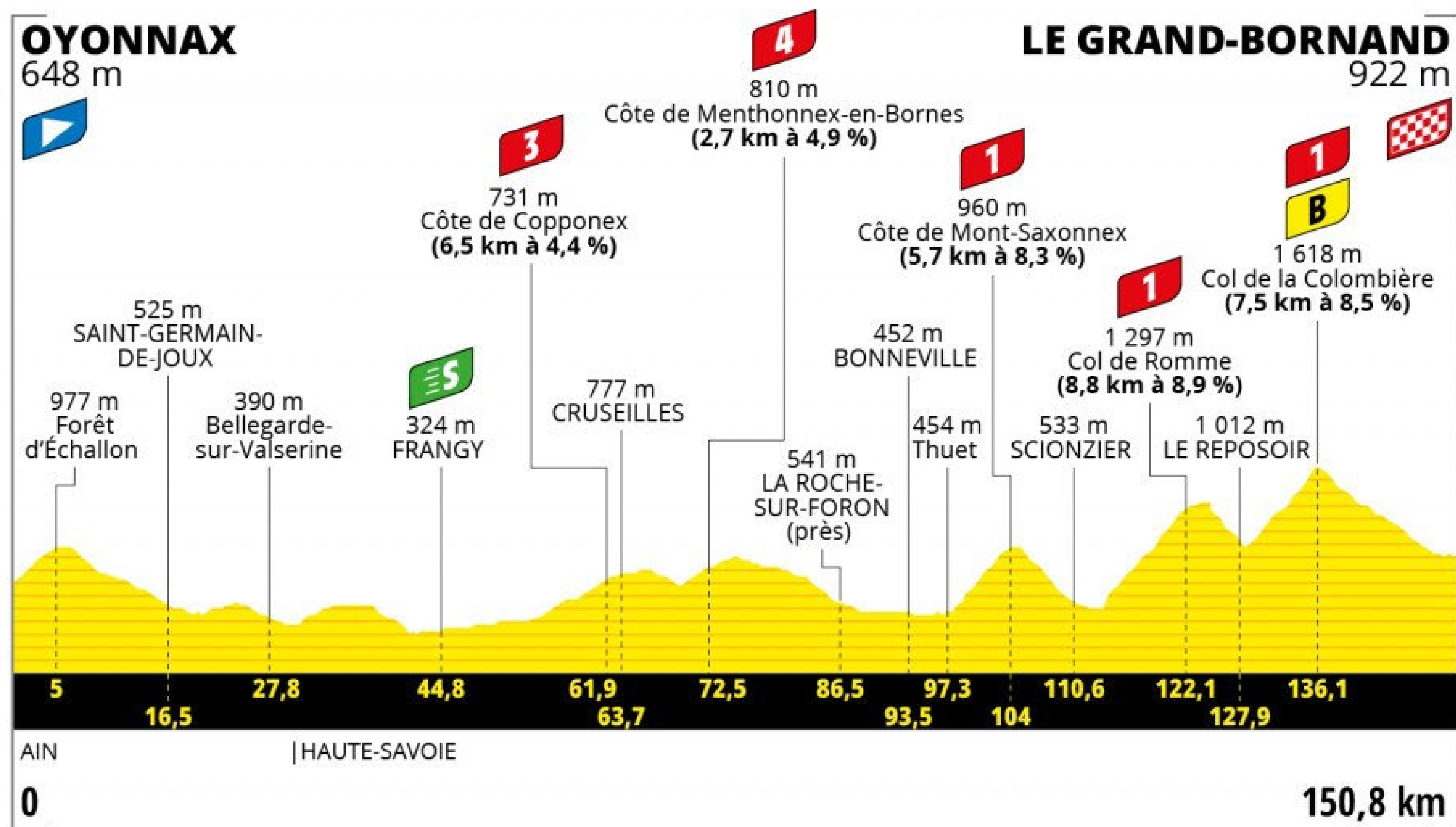
8. etapa

Oyonnax – Le Grand Bornand

sobota 3. července
150,8 km

Když se do Le Grand Bornand vydal peloton před čtrnácti lety, měnil se tu nositel žlutého dresu. Fabiana Cancellaru tehdy vystřídal vítěz etapy, mladý německý vrchař Linus Gerdemann závodící v dresu stáje T-Mobile. Prorokovala se mu velká budoucnost – měl být nástupcem potupeného Jana Ullricha –, ovšem Gerdemann ji nikdy vinou zranění výkonnosti nenaplnil.

Le Grand Bornand může promíchat celkovou klasifikaci i v roce 2021. Cíl totiž přijde po sjezdu z Col de la Colombiere: vrcholu vysokého zhruba jako česká Sněžka, kam bude peloton stoupat 7 a půl kilometru za sklonu 8,5 procenta. Půjde o první skutečně významné stoupání letošního ročníku, časové rozdíly se mohou udělat ještě v kopci, nebo poté v patnáctikilometrovém sjezdu.

9. etapa

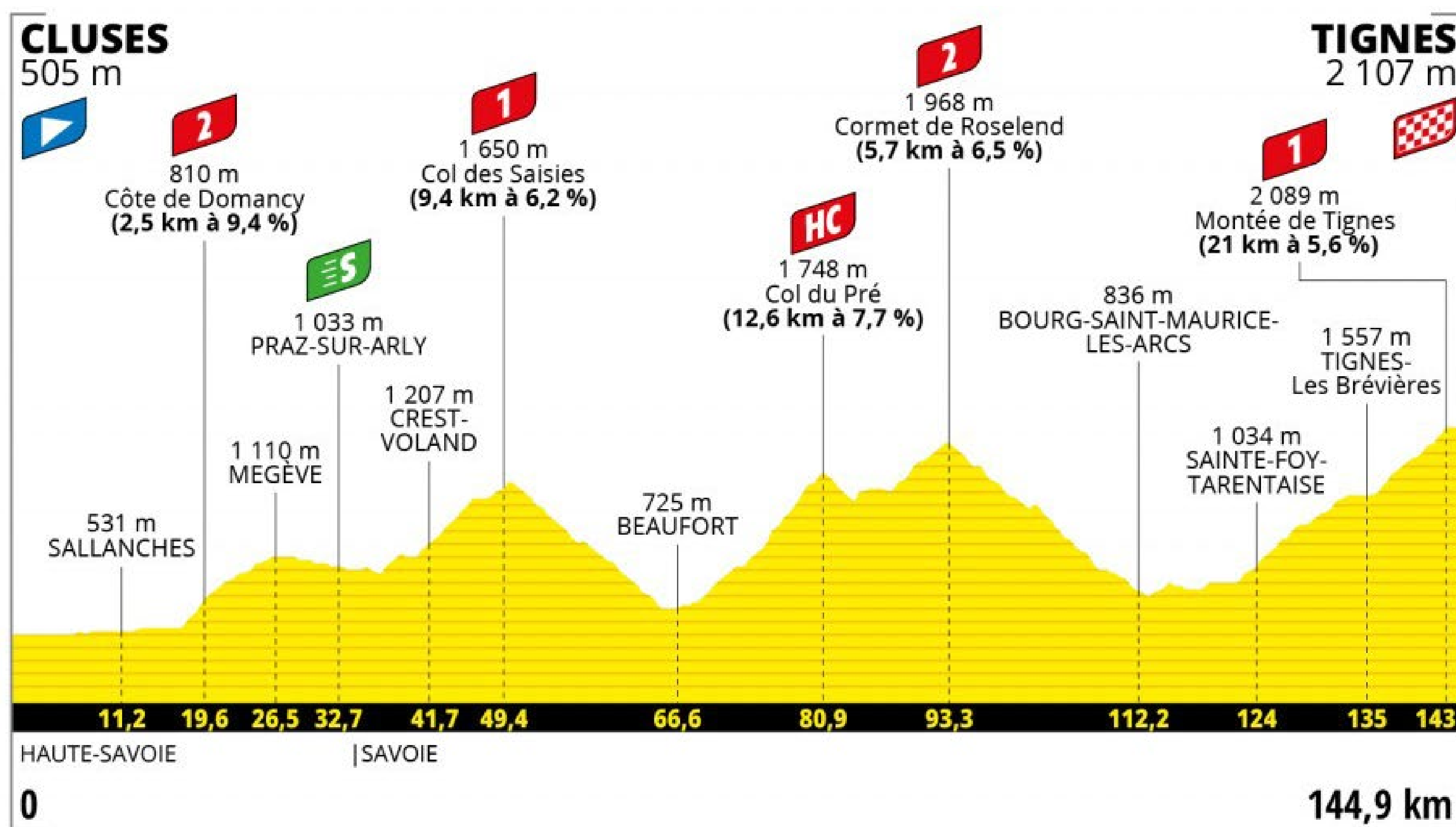
Cluses – Tignes

neděle 4. července
144,9 km

Col de la Colombiere mnohým pocuchal nervy, vůbec první prémie HC ale přijde až v deváté etapě. Col du Pré sice měří jen o něco více než 1700 metrů nad mořem, cesta na něj je ale zvláště úmorná a cyklisté mohou děkovat, že toto stoupání přijde ještě v první polovině etapy. Až jej však přejedou, ještě zdaleka nebudou mít vyhráno.

Nedaleko totiž ještě čeká Cormet de Roselend a poté už závěrečný výšlap (a letošní premiérový nad 2000 metrů nad mořem), stoupání do lyžařského střediska Tignes. To se „proslavilo“ před dvěma lety, právě sem totiž kvůli bouři a sesuvům půdy peloton nedošel a Egan Bernal se tak díky tomu, že jako první překonal předchozí vrchol Iseran, oblékl do žlutého dresu. Etapa tehdy ovšem vítěze neměla.

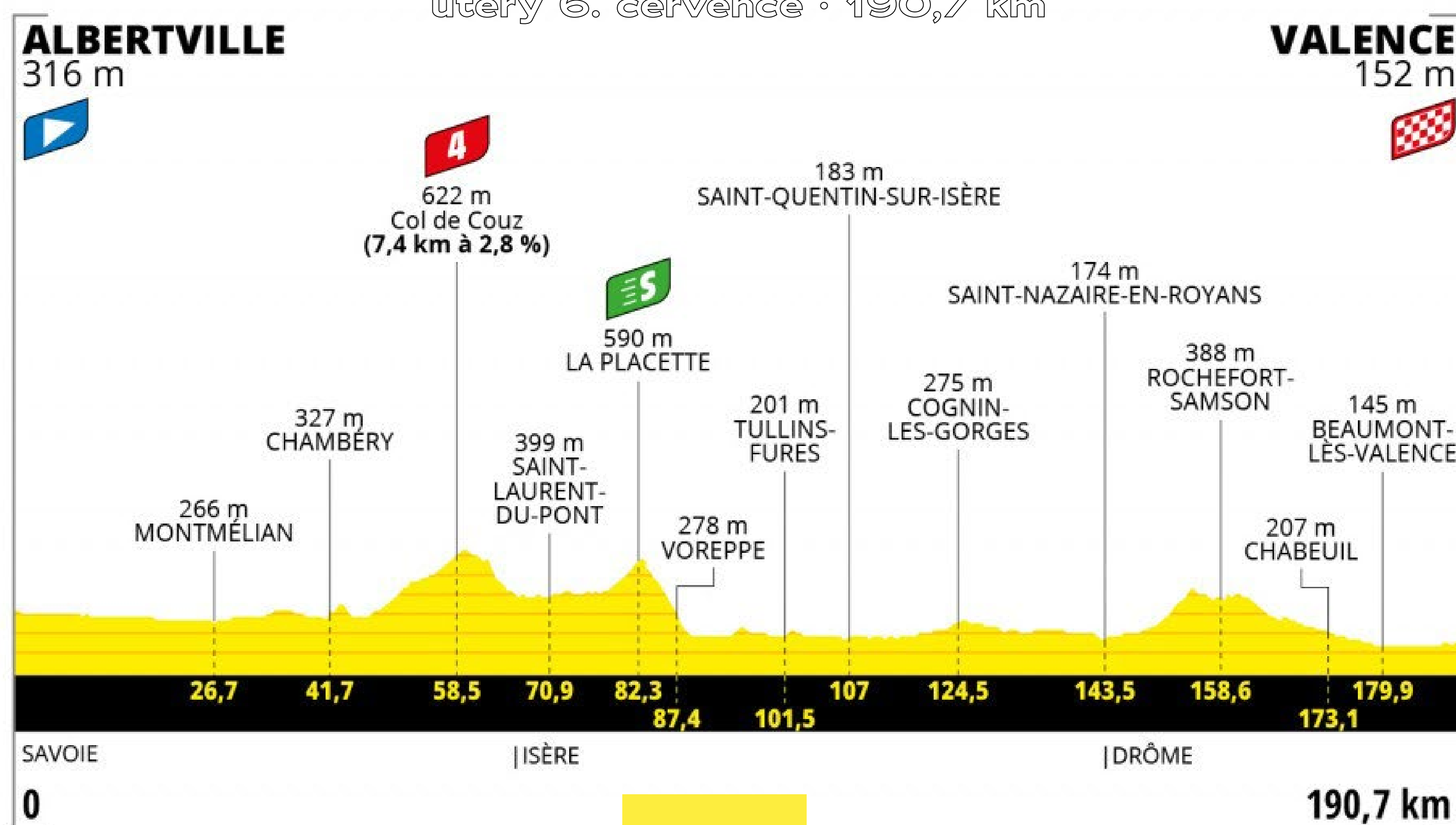
Doufejme tedy, že tentokrát cyklisté až do Tignes dorazí a nepřízeň počasí jejich cestu nepřekazí. Končí tu první týden, který se z Bretaně přes několik rovinatých etap dostal až do vysokých hor. Těžko před startem predikovat, jak bude vypadat pořadí, jisté ale je, že po takto náročném víkendu si jezdec na čele klasifikace všechny vavříny zaslouží.

Albertville – Valence

10. etapa

úterý 6. července · 190,7 km

11. etapa

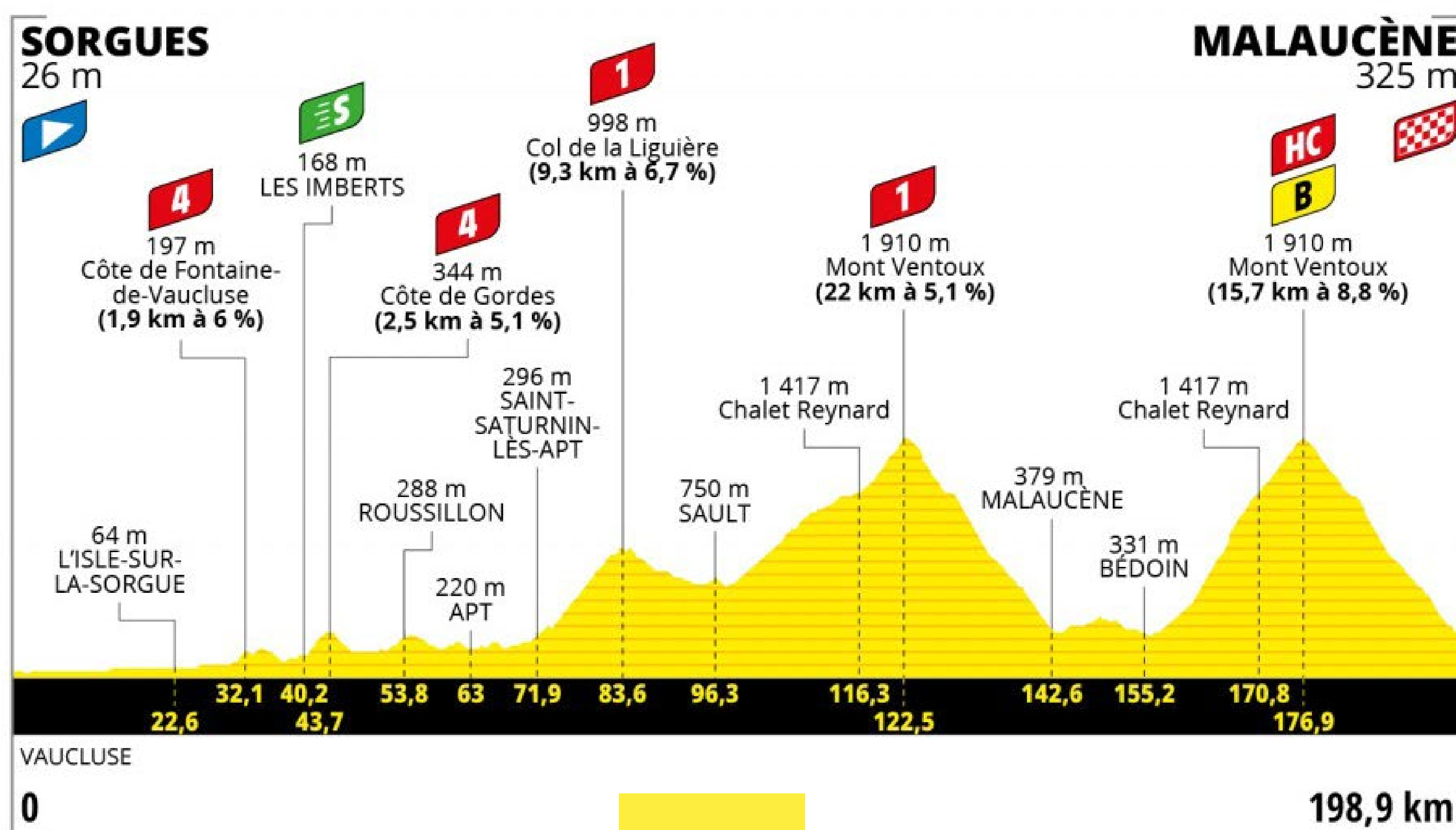
Sorgues – Malaucene

středa 7. července
198,9 km

Vítězem poslední etapy, která směřovala na Mont Ventoux (ale jak hned uvidíme, až na vrchol nedojela), byl belgický mistr úniků Thomas de Gendt. Pokud jste si na to však nevzpomněli, nemusíte si to příliš vyčítat. Vždyť jeho triumf navždy zastínil záběry Chrise Frooma, který po kolizi s Richiem Portem a doprovodnou motorkou vybíhá stoupání po svých v silničních tretrách.

Frooma celý incident v roce 2016 o žlutý dres nepřipravil, do historie slavného stoupání tím zapsal další poutavou kapitolu. Tehdejší etapa tím rozhodně o dramatické okamžiky nepřišla, byť kvůli silnému větru museli organizátoři zkrátit etapu o závěrečných šest kilometrů a připravit start už v Chalet Reynard. Právě tam slavil De Gendt, který výhru věnoval kolegovi Stigu Broeckxovi.

Letošní návštěva slavné „Větrné hory“ bude speciální, závodníci se na ni totiž podívají hned dvakrát, a to nejprve snazší stranou ze Sault a posléze tou slavnější z Bédoin. Podobně jako v roce 1994, kdy se přes vrchol prohnal Eros Poli, se ovšem ve výšce 1910 metrů nad mořem finišovat nebude. Tato pocta připadla městu Malaucene, kam cyklisté dojedou po 22kilometrovém sjezdu.

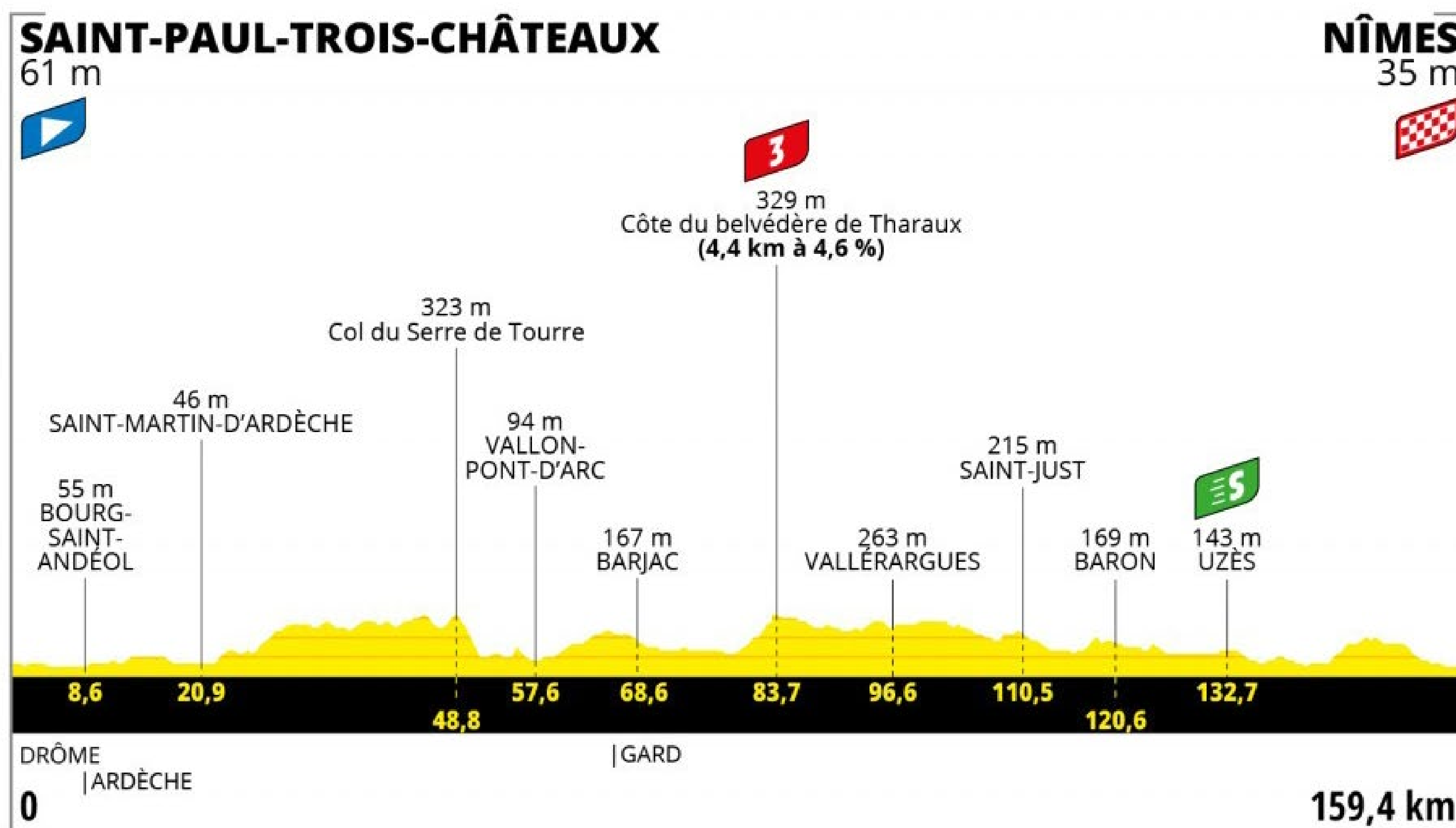

12. etapa

Saint Paul Trois Chateaux – Nîmes

čtvrtek 8. července • 159,4 km

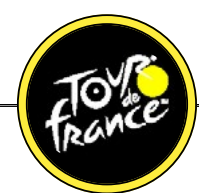
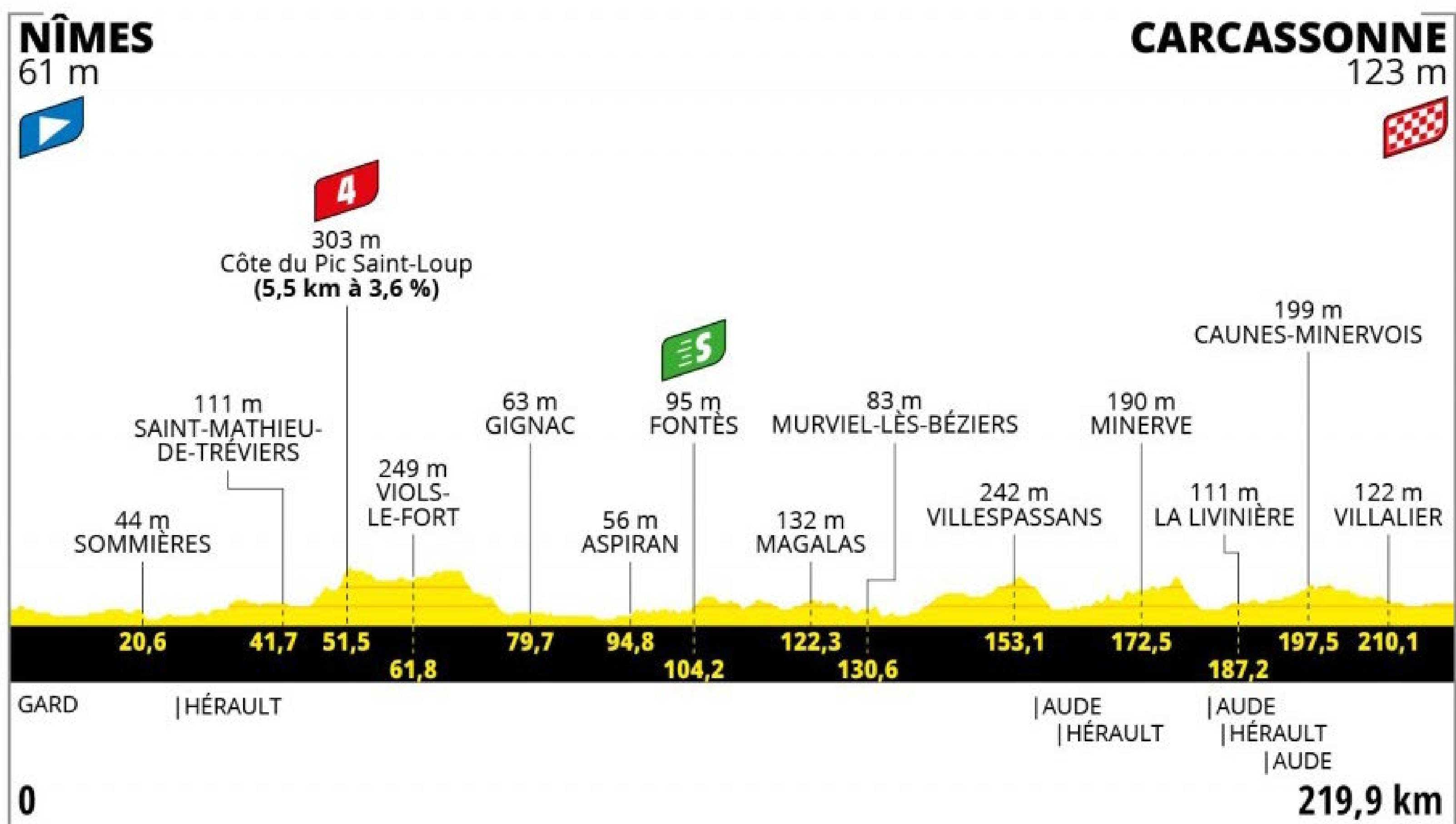
13. etapa

Nîmes – Carcassonne

pátek 9. července
219,9 km

Slavná pevnost v Carcassonne v posledních letech často přihlíží návštěvám pelotonu Tour de France. Před třemi lety tu finišovala patnáctá etapa, v jejímž závěru Magnus Cort přesprintoval Jóna Izagirreho, a začínala ta následující šestnáctá. V roce 2016 město s ikonickými hradbami taktéž hostilo start etapy. Tour de France se tu zkrátka líbí.

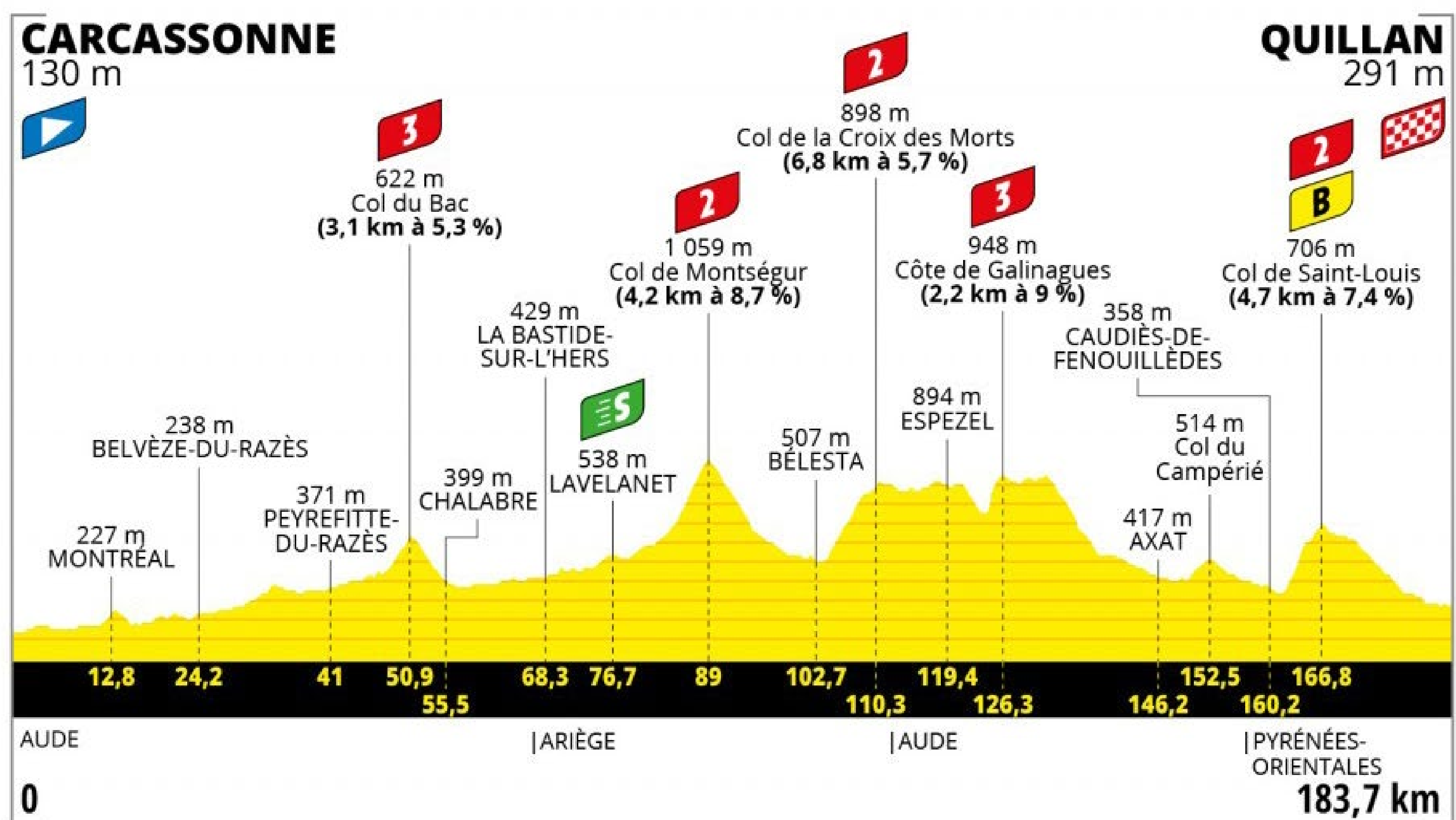
Téměř 220 kilometrů dlouhá etapa letošního ročníku možná na první pohled vypadá jako dělaná pro sprinterský finiš, při bližším pohledu ale odhalíme řadu krátkých kopců, které by spíše mohly poukazovat na možný úspěch úniku. Vždyť i zmíněný souboj Corta s Izagirrem přišel po dlouhém dni v úniku, byť velká skupina uprchlíků měla tehdy hotovo už po 181 kilometrech.

Carcassonne – Quillan

14. etapa

sobota 10. července
183,7 km

15. etapa

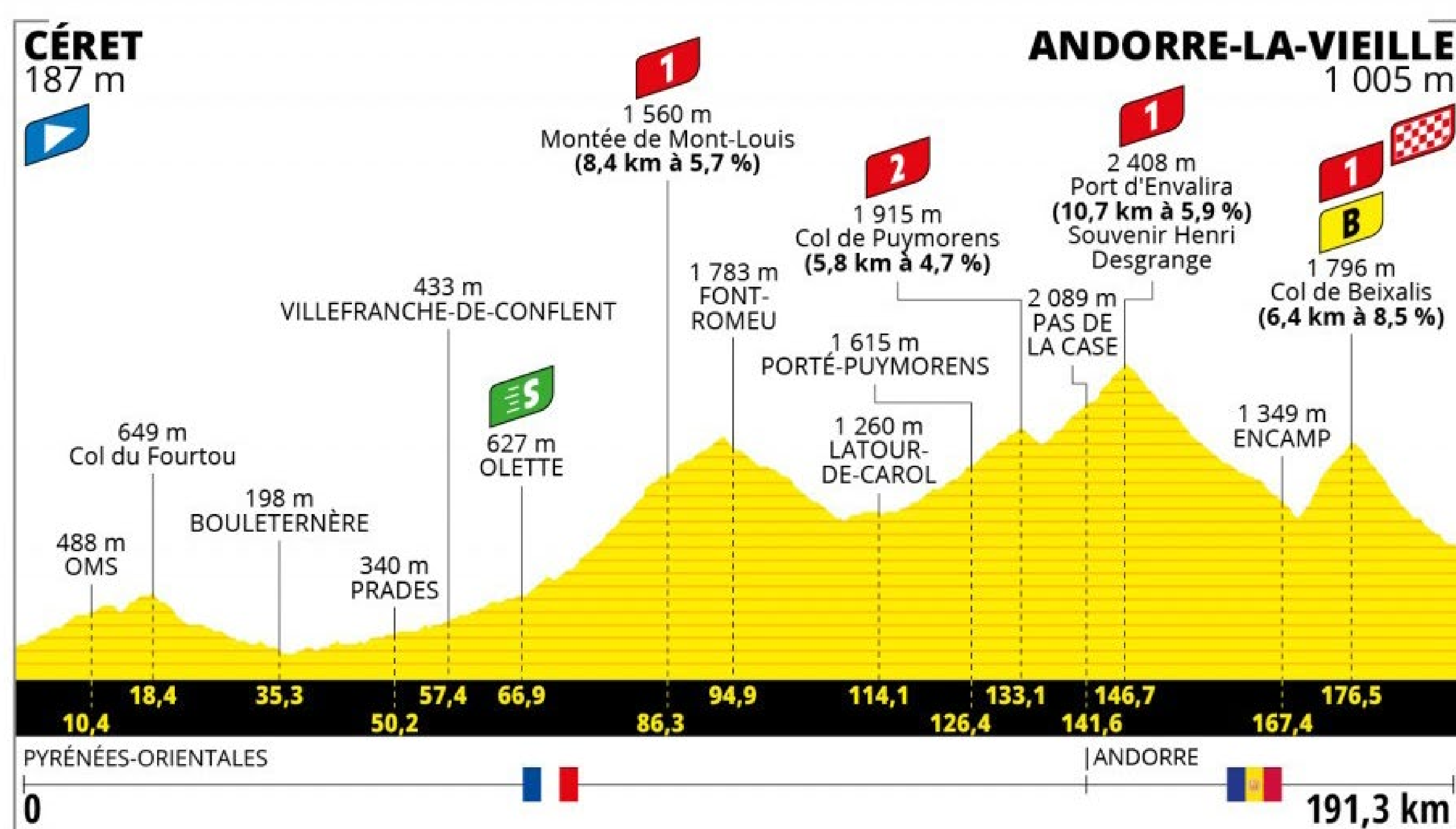
Céret – Andorra La Vella

neděle 11. července
191,3 km

V patnácté etapě se dočkáme letošního nejvyššího bodu celého ročníku. Tzv. Cena Henriho Désgrange se bude udělovat na vrcholu Port d'Envalira, kudy prochází nejvyšší silnice v celých Pyrenejích. Nachází se 2408 metrů nad mořem. Tour de France toto andorrské stoupání příliš nevyhledává, pojede se tu totiž teprve poosmé a poprvé po dvanácti letech.

Tehdy osmá etapa závodu výšlapem na Port d'Envalira dokonce začínala a jako první vrchol přejel francouzský vrchař Sandy Casar (o 150 kilometrů později jej ovšem v cíli přesprintoval divákům Tour dobře známý a dodnes závodící Luis León Sánchez). Na vrcholu se nebude končit ani letos, Envalira dokonce nebude ani posledním stoupáním dne, tím se stane Col de Beixalis.

Nicméně je jednoznačným trendem letošního ročníku, že etapy končí daleko častěji pod kopcem než na něm. Christian Prudhomme a jeho tým připravili pouze tři horské finiše a mají pro to jednoznačný argument: závodníci oddalují své útoky až do posledních stovek metrů a atraktivita závodu tím trpí. Uvidíme, zda se Tour de France současná strategie vyplatí.

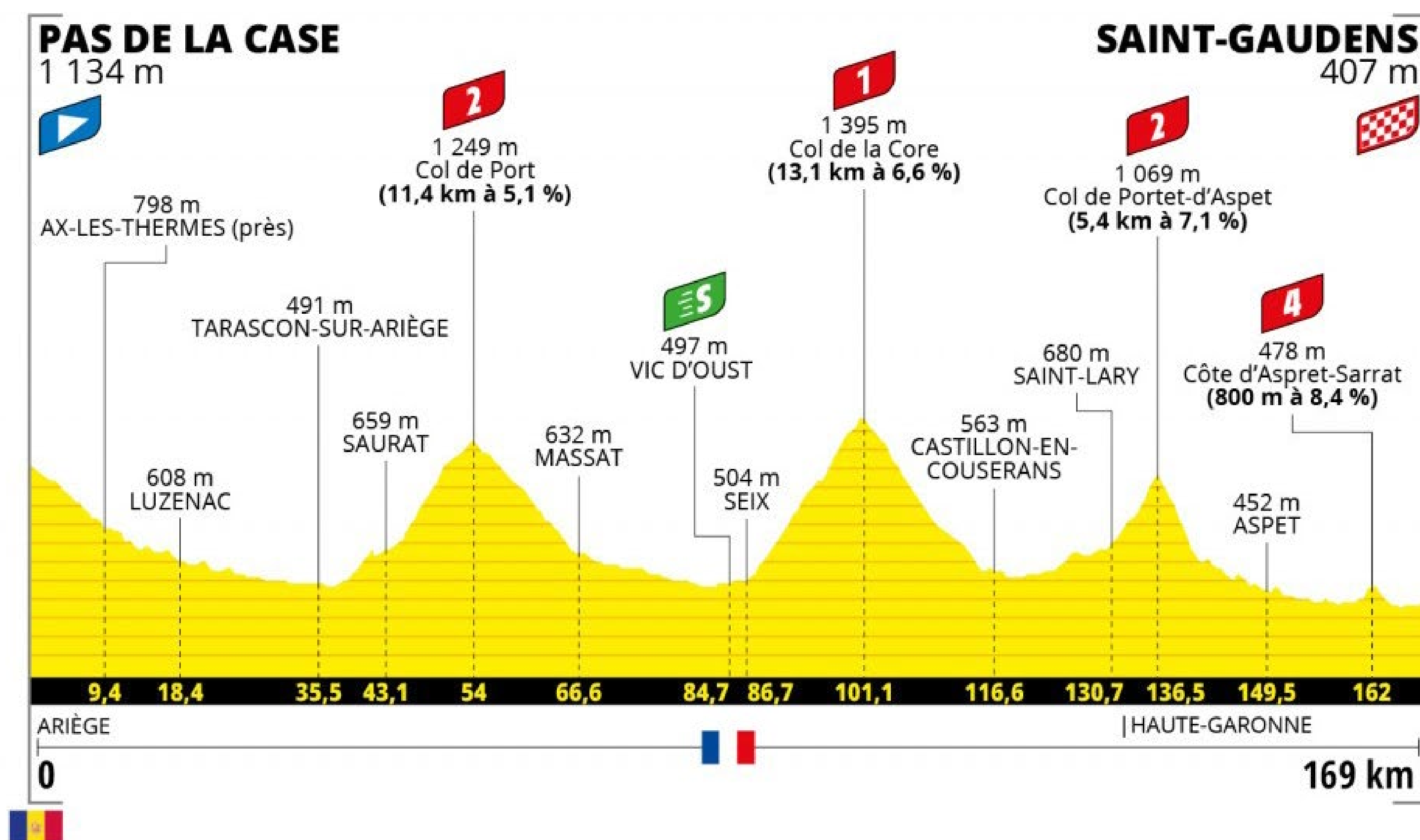

16. etapa

El Pas de la Casa – Saint Gaudens

úterý 13. července • 169 km

17. etapa

Muret – Col du Portet

středa

14. července

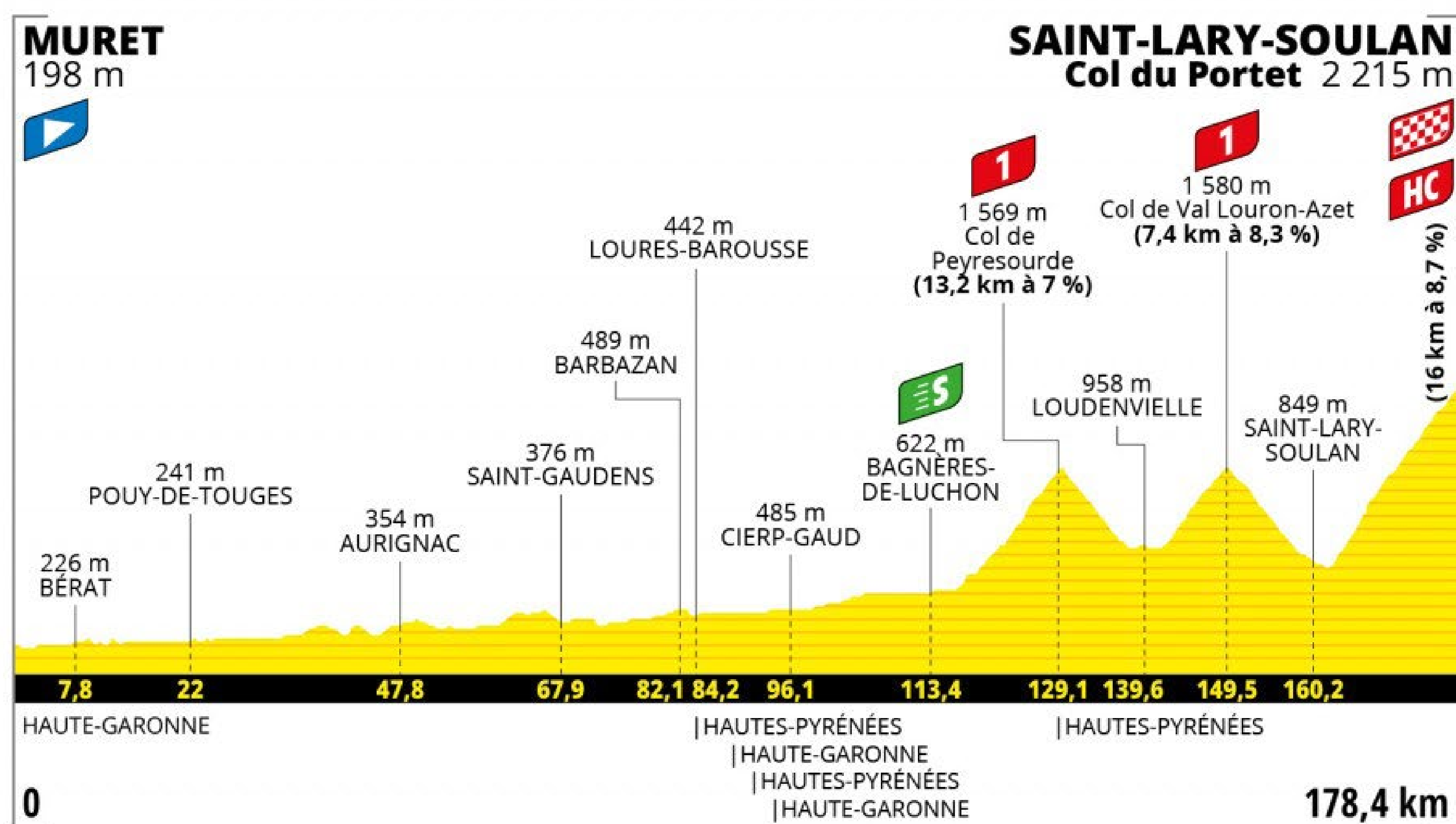
178,4 km

Horský sprint, tak se mluvilo před třemi lety o sedmnácté etapě závodu. Bylo to zcela pochopitelné přirovnání, vždyť tehdy cyklisté jeli pouze pětasedesát kilometrů (etapa byla pátá nejkratší v historii Tour de France, nepočítáme-li časovky). Háček vězel v tom, že čtyřicet kilometrů z oněch šedesáti pěti bylo do kopce: Peyragudes, Val Louron-Azet a premiérový závěrečný výslap na Col du Portet.

Col de Portet byl tehdejším nejvyšším bodem závodu, jako první se na jeho vrcholu objevil Nairo Quintana, který zde vyhrál svou druhou etapu v kariéře. Letos si do druhé poloviny etapy

organizátoři připravili podobně zhuštěný horský program. Tentokrát v trojlístku Col de Peyresourde – Col de Val Louron-Azet – Col du Portet. Závěrečný kopec má zcela

oprávněně označení HC, průměrný sklon se drží těsně pod devíti procenty, celková délka stoupání činí šestnáct kilometrů. Zde už by se mělo rozhodovat, vždyť jde o druhý ze tří horských finišů v celém ročníku. Kdo se nebude cítit, bude ale mít ještě šanci v následující osmnácté etapě se závěrem na Luz Ardiden.

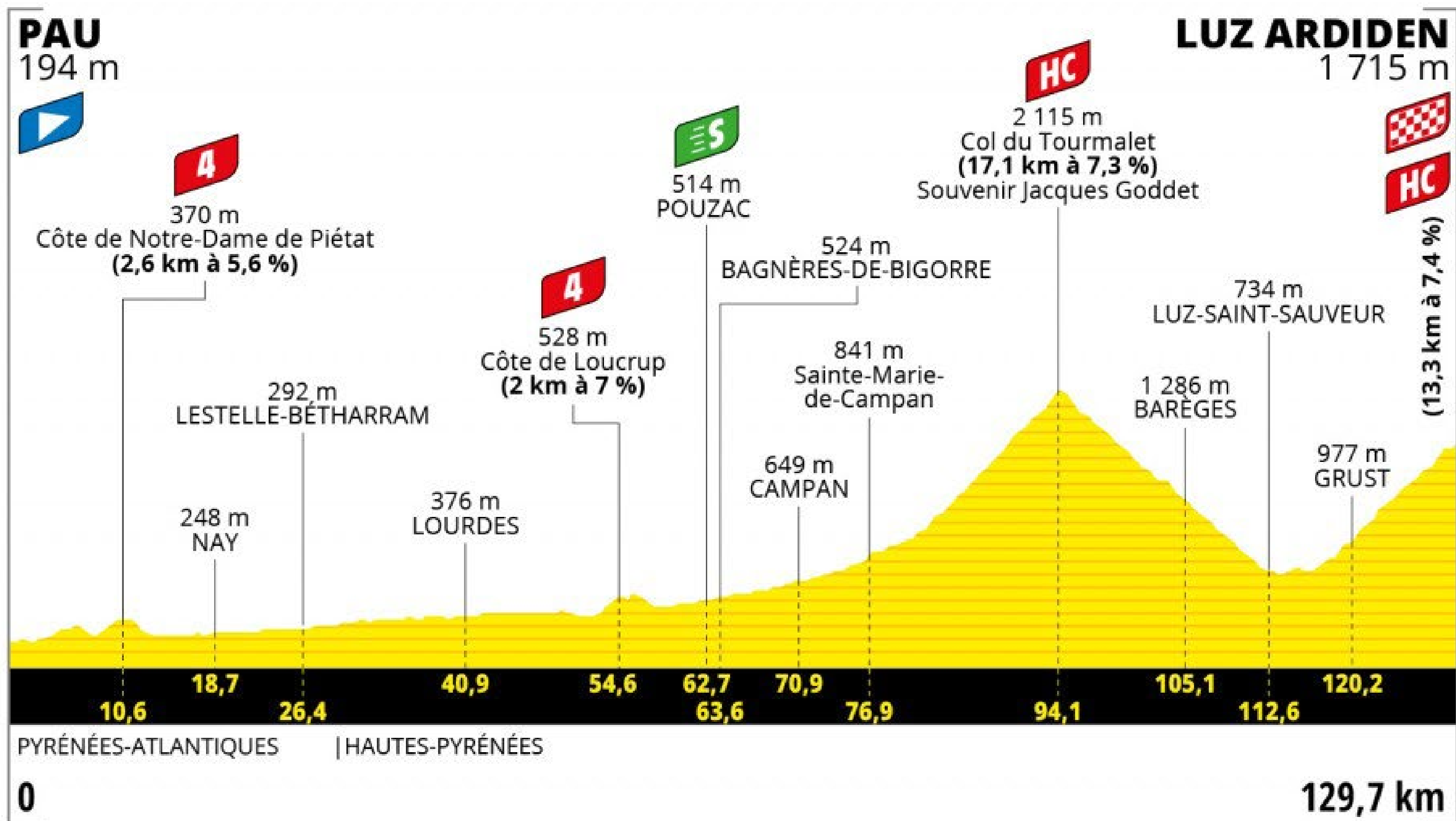
18. etapa

**Pau – Luz
Ardiden**

Cyklisté nejprve přejedou slavný Tourmalet, který závod navštěvuje už více než 110 let. Na vrcholu, kde se pravidelně uděluje cena nesoucí jméno dlouholetého ředitele Jacquesa Goddeta, ale peloton stavět nebude, jen se obleče do vest a bund a poletí druhou stranou dolů. Vše s vědomím, že ještě zbývá Luz Ardiden.

čtvrtek 15. července
129,7 km

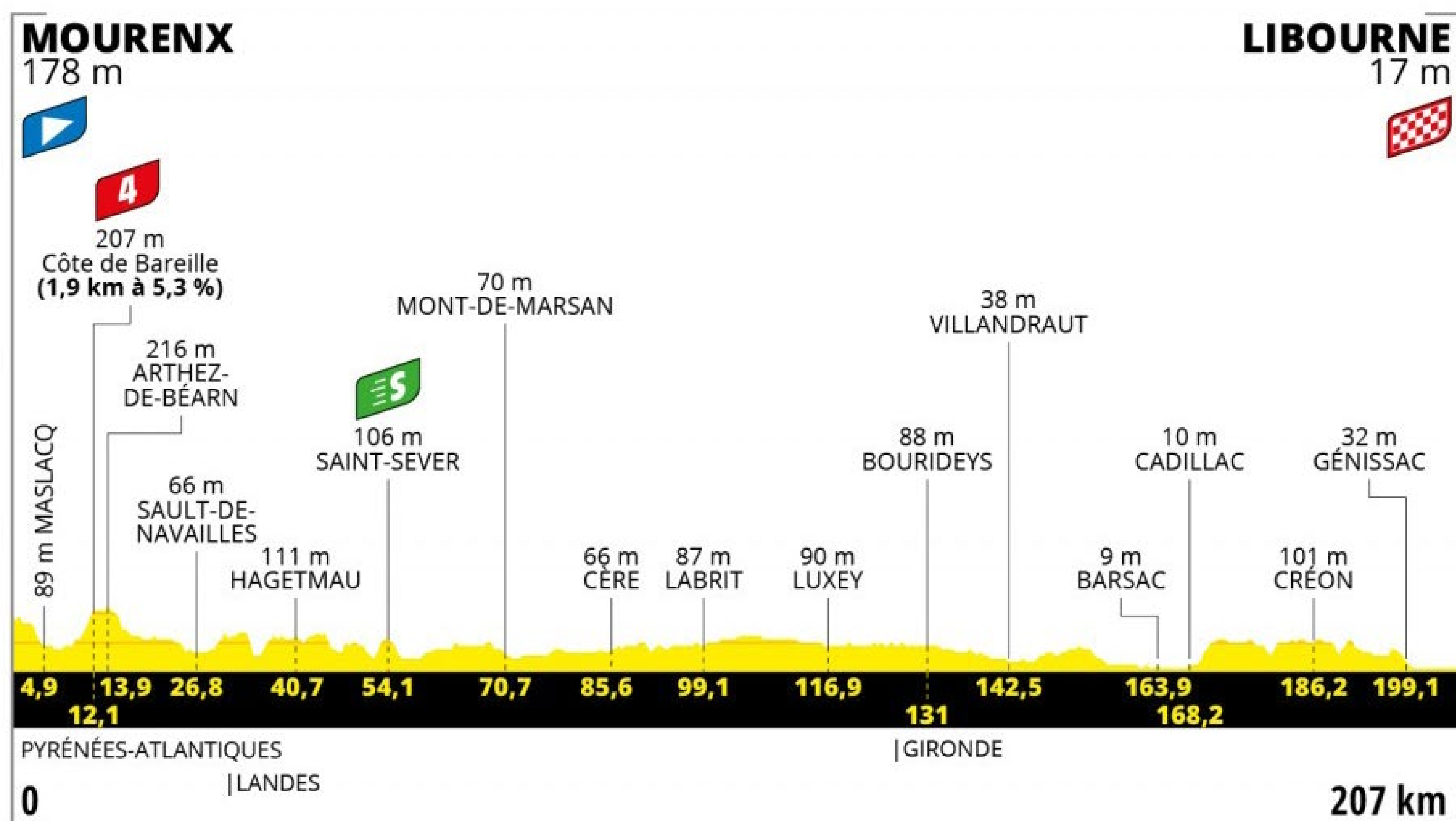
Na slavném stoupání se událo mnoho vrchařských bitev. Třeba v roce 1985 tu byl v potížích Bernard Hinault. Naopak jeho týmový kolega Greg LeMond se cítil o poznání lépe, týmový stratég Paul Köchli mu však zakázal útočit. Hinault, který se zmátořil a o několik dní později celou Tour vyhrál, mladému Američanovi slíbil, že mu pomoc oplatí v příštím roce. Jak to dopadlo, víme. Na Tour 1986 se týmoví kolegové tahali o žlutý dres po většinu závodu.

19. etapa

Mourenx – Libourne

pátek 16. července • 207 km

20. etapa

Libourne – Saint Émilion

sobota 17. července

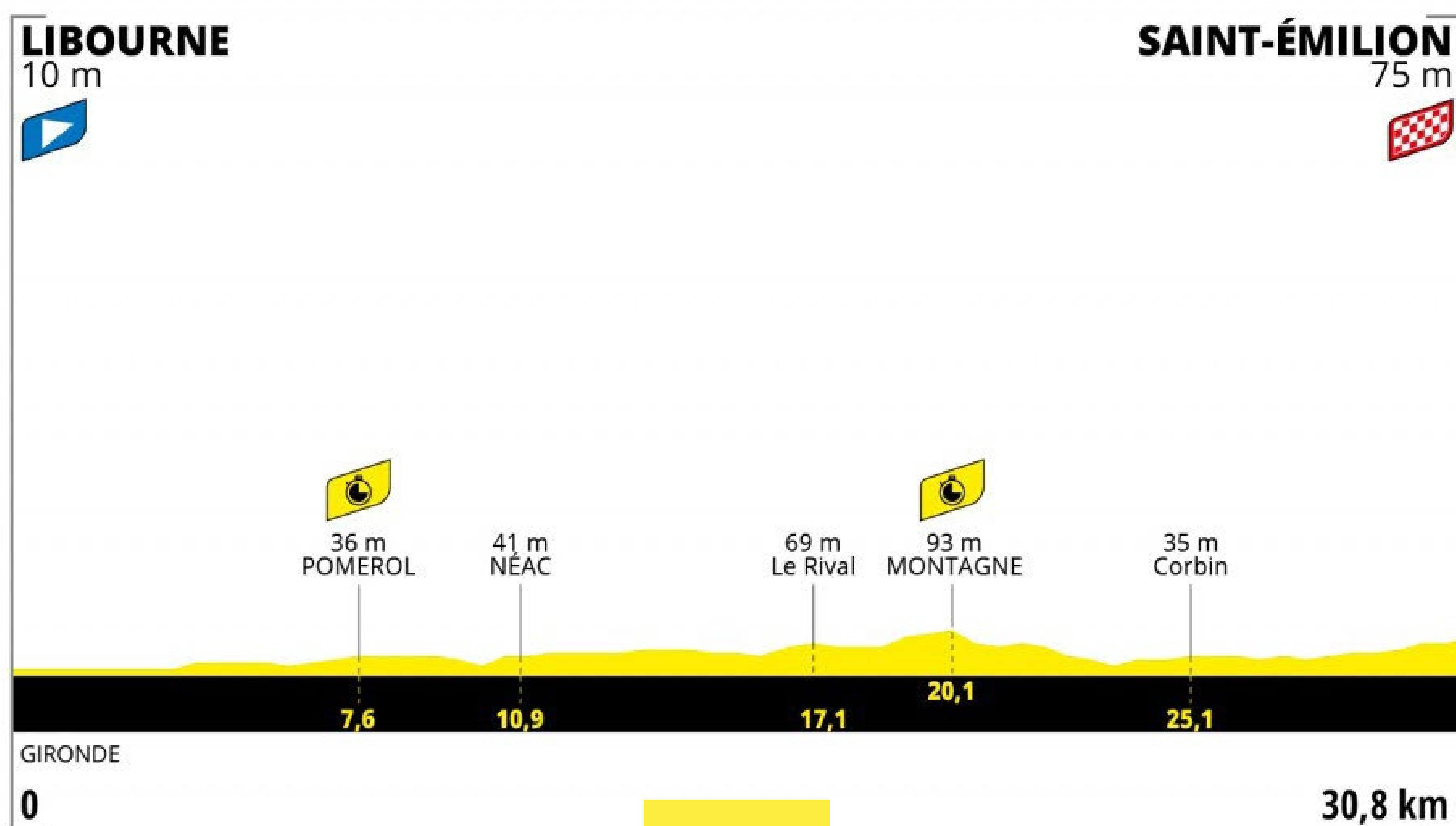
30 km

ITT

Je to téměř na den pětadvacet let od chvíle, kdy se na Tour de France zjevila budoucnost. Jan Ullrich vyhrál šedesát tři kilometrů dlouhou časovku lemovanou vinicemi s cílem v Saint Émilion, kde byl tehdy skoro o minutu dříve než Miguel Indurain a o více než dvě před celkovým vítězem Bjarnem Riisem. Ullrich za ním skončil druhý, což se německému cyklistovi nepodařilo přes sedmdesát let.

Budoucnost se tehdy jevila jasně, dvaadvacetiletý Ullrich měl Tour de France kralovat po dlouhé roky. Nakonec z toho byl pouze jediný rok, a sice „žlutý“ ročník 1997. Pak se už schylovalo k vládě Lance Armstronga, byť jeho jméno dnes ve výsledkových listinách nenajdeme. Ullrich, který se sám stal středobodem dopingového skandálu, za ním skončil třikrát druhý.

Saint Émilion bude cílem individuální časovky, byť co se délky týká pouze poloviční, znovu v letošním roce. Těžko dopředu predikovat, jaký bude stav věci na prahu dvacátého dne závodu. Kdo si v Pyrenejích nahnal trochu času, bude jej chtít udržet. Naopak mohutnější závodníci, kterým časovkářské kilometry lépe odsypají, ještě mohou svou ztrátu zacelit a celou Tour převážít na svou stranu.

21. etapa

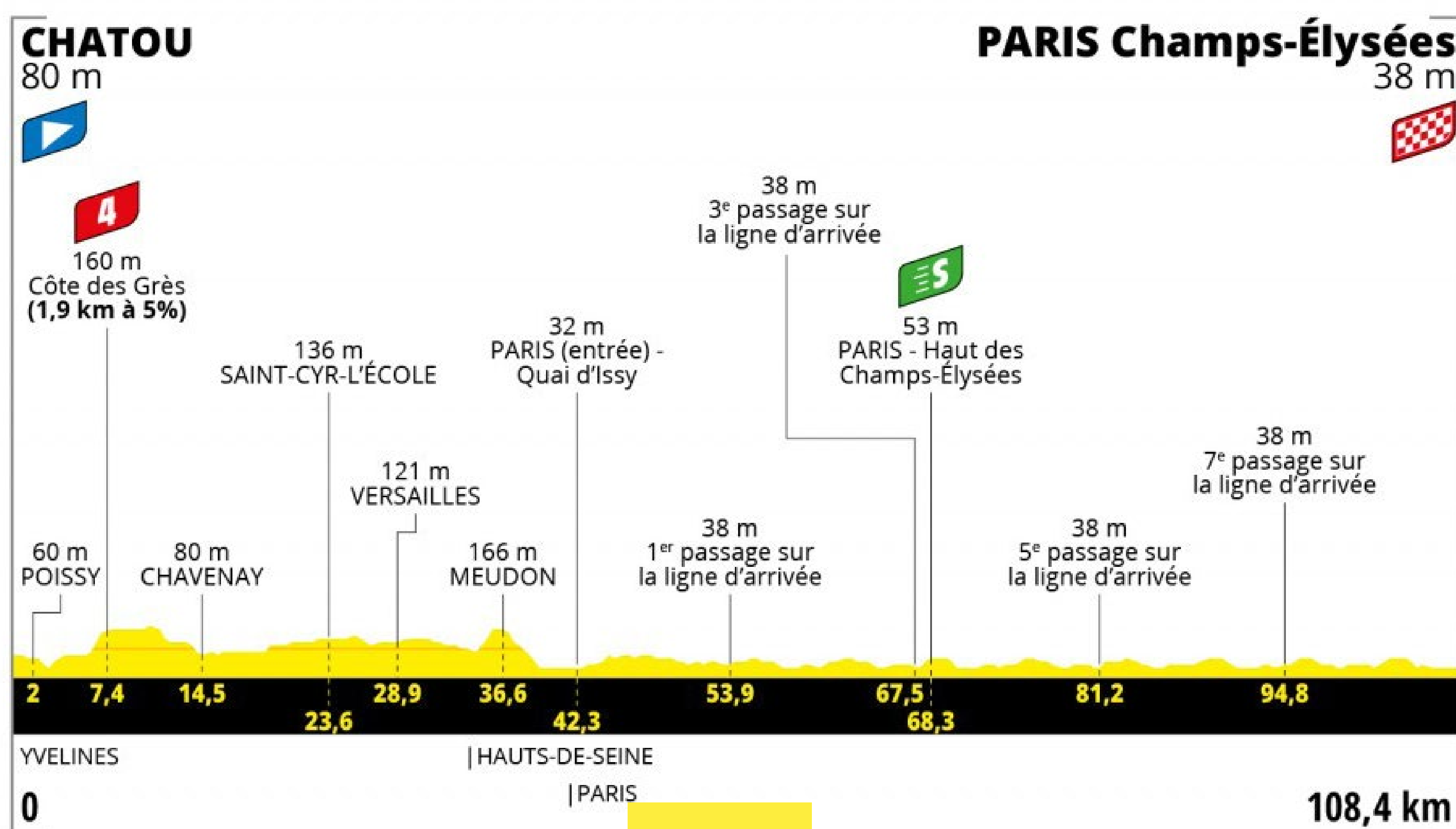
Chatou – Paříž

neděle 18. července
108,4 km

Jsme na konci. Letošní Tour de France překonala přes tři tisíce kilometrů, projela několik pohoří, zastavila se v nížinách i hornaté Andoře. Končit se ale bude na známém místě, Elysejských polích v Paříži. Poprvé se zde finišovalo v roce 1975, kdy se vítězem stal Walter Godefroot, pozdější týmový ředitel německé stáje Telekom/T-Mobile.

Ačkoliv ikonický závěr závodu dnes vnímáme jako неотředitelnou součást dědictví „Staré dámy“, už brzy tomu tak být nemusí. Pařížská radnice totiž letos v lednu oznámila plány na úpravy Champs Élysées, která by se po skončení letních olympijských her v roce 2024 měla postupně proměnit v obrovskou zelenou zónu.

Jak to dopadne s finišem Tour de France, se tak dozvíme v příštích letech. Pokud se plány, které prezentovala starostka metropole Anne Hidalgo, promění ve skutečnost, mohlo by to městu a zdravému životnímu stylu v něm přinést mnoho dobrého. Nemusel by to totiž být jeden den v roce, kdy území slavného bulváru patří cyklistům, ale všech 365. Příběh letošní Tour de France se uzavře v odpoledních hodinách 18. července 2021.

Autoři

TEXTY

Tomáš Jílek

Jakub Jirků

Vojtěch Jírovec

Hynek Roleček

KOREKTURA

Markéta Uhlířová

GRAFIKA A SAZBA

Zdenek Tomášek

[] sport

2021